

Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці

БЮЛЕТЕНЬ

Число 42 (58) 2016

- “Акваріум в морі”. Хроніка презентацій фільму про Нью-Йоркську групу
- Маріуш Сава. Український емігрант Іван Кедрин-Рудницький
- Фонд ім. Платона Костюка

«Фільм про Нью-Йоркську Групу – не просто документальний фільм. Тут співіснує документальний аспект з художньою візією автора, що робить це кіно унікальним».

Григорій Грабович

ВЕЛИКЕ ПОВЕРНЕННЯ НЬЮ-ЙОРКСЬКОЇ ГРУПИ

Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці

БЮЛЕТЕНЬ

Число 42 (58) 2016

Члени редакційної колегії

Григорій Грабович (*голова*),
Галина Гринь, Остап Кінь, Василь Лопух,
Василь Махно, Анна Процик,
Віталій Чернецький.

Усі права застережено. Відповідальність за достовірність поданої інформації, цитат, транслітерації власних і загальних назв несуть автори дописів. У передруках посилання на "Бюлетень" обов'язкове.

© Shevchenko Scientific Society, Inc.

На першій сторінці обкладинки:

В оформленні використано кадр з фільму «Акваріум в морі», 2016.

На другій сторінці обкладинки:

1. *Надія Шмігель, Юрій Соловій, Юрій Тарнавський, Богдан Бойчук. Нью-Йорк, 1960-ті рр.*

2. *Юрій Тарнавський. Чернівці, 2013.*

3. *Богдан Бойчук і Богдан Рубчак. Нью-Йорк, 1957-ті рр.*

4. *Юрій Тарнавський, Патриція Килина, Леонід Лиман, Емма Андієвська. Нью-Йорк, 1960-ті рр.*

На третій сторінці обкладинки:

5. *Ірена Стецура, Юрій Тарнавський, Аркадія Оленська-Петришин, Богдан Бойчук. Нью-Йорк, 1966 р.*

6. *Микола Рябчук, Богдан Бойчук і Марія Ревакович, Київ, 1989.*

7. *Богдан Рубчак, Бунтон, Нью-Джерзі, 2016.*

8. *Аня Бойчук, Юрій Соловій, Слава Геруляк, Нью-Йорк, 1960 р.*

На четвертій сторінці обкладинки:

Богдан Бойчук, Юрій Тарнавський і Богдан Рубчак. Нью-Йорк, 1957.

З М І С Т

<i>Марія Ревакович. Децо про Нью-Йоркську Групу</i>	2
<i>“Акваріум в морі”. Хроніка презентацій фільму про Нью-Йоркську Групу</i>	6
<i>Василь Махно. Паперовий час.....</i>	6
<i>Нові публікації, доповіді та інша професійна діяльність членів НТШ-А</i>	13
<i>Фонд ім. Платона Костюка.</i>	16
<i>Нові видання, спонсоровані НТШ-А</i>	17
<i>Нові видання членів НТШ-А</i>	18
<i>“Акваріум в морі”. Герої фільму</i>	19
<i>Доповіді, виголошені від вересня до грудня 2016 р. ...</i>	23
<i>Маріуш Сава. Український емігрант. Діяльність та ідеї Івана Кедрина-Рудницького (1896-1995)</i>	27
<i>Новини архіву</i>	33
<i>Дійсні члени і члени-кореспонденти НТШ.....</i>	36
<i>Have You Contributed to History?</i>	37
<i>Нові члени НТШ-А</i>	38
<i>Новини з осередків: Вашингтон, Дітройт.....</i>	38
<i>НТШ у Словаччині.....</i>	39
<i>Наші втрати</i>	39
<i>Наші вітання</i>	40

Shevchenko Scientific Society
63 Fourth Avenue
New York, NY 10003-5200

Phone: (212) 254-5130

Fax: (212) 254-5239

info@shevchenko.org
archive.ntsh@gmail.com

www.shevchenko.org

Марія Ревакович

ДЕЩО ПРО НЬЮ-ЙОРКСЬКУ ГРУПУ

*Богдан Бойчук, Юрій Тарнавський, Патриція Килина, Богдан Рубчак.
Центральний парк. Нью-Йорк. 1957.*

Коли Іван Фізер в інтерв'ю з членами Нью-Йоркської Групи («Сучасність», 1988, ч. 10) запитував їх, чи група ще існує, а чи вже є явищем «історії», Богдан Рубчак відповів: *«Я цього не знаю - мабуть, знає Бог та ще, може, Богдан Бойчук»*. Оскільки моє спілкування з Богом поки що обмежене й одностороннє, я звернулася до Богдана Бойчука із цим запитом, а він відповів, що для нього група існує, доки її окремі члени є творчо активними; позиція, яку він теж опосередковано (вдаючись до аналогії з Празькою школою) виклав у цьому ж інтерв'ю. Саме цю позицію категорично заперечив Юрій Тарнавський, заявляючи там же: *«...НІГ - це вже явище історії. Факт, що дехто з нас ще творить, цього не міняє»*.

Найдоцільнішим завданням, мабуть, було би знайти якусь золоту середину між цими двома екстремальними позиціями. Хоча справу тут дуже ускладнює вислів: *«явище історії»*, яким неfortunно скористався Іван Фізер (факт, що він узяв його в лапки, таки нічого не змінює) і який виявився досить проблематичним, бо різні члени групи зрозуміли його по-різному. Богдан Бойчук, наприклад, теж ствердив, що НІГ є явищем історії, отже, на поверхні начебто погоджувався з Тарнавським, але Бойчук мав на увазі факт, що, незалежно від міркувань про подальше існування чи неіснування, група вже *«вписалася»*, так би мовити, в історію української літератури, подобається це комусь чи ні. Натомість Тарнавський зрозумів фразу *«явище історії»* прямо, як щось уже мертве, щось, що належить минулому й більше не існує. Хоча саме тут криється іронія, бо в історію (цю, з великої літери) *«вписуються»* події гідні уваги, а якщо вже вони «вписані», то не вмирають, їх можна забувати, але вони історично існують, а не тонуть у масі неісторичного минулого. Але залишмо історію історикам.

Повертаючись до Нью-Йоркської Групи, доцільно ставити питання не так про існування чи неіснування Групи (бо воно, беручи до уваги попередні міркування, виявиться нелогічним), а радше питання міри чи якості її існування, Богдан Бойчук у споміні *«Як і пощо народилася Нью-Йоркська Група»* шукає початків групи ще десь у 1954 році, коли автор познайомився з Юрієм Тарнавським і групою молодих мистців на чолі з Богданом Певним, які зустрічалися в каварні «Орхідея» та дискутували на всілякі, естетично-літературно-мистецькі теми. Якщо справді прийняти цю дату за зародок руху, який згодом оформився в Нью-Йоркську Групу, маємо сьогодні гарну нагоду відсвяткувати чи вшанувати її сорокаліття.

Факт, що на початку існування НІГ об'єднувала не лише поетів, а й мистців, не так важко пояснити, як і неважко пояснити факт, що згодом, уже після прийняття назви «Нью-Йоркська Група» (що сталося 1958 року, див. висловлювання Юрія Тарнавського у

згаданому інтерв'ю) і випуску першого числа річника «Нові поезії» в 1959 році, етикетка «Нью-Йоркська Група» перейшла чи не у винаяткову власність таки літературних колег усього руху.

Америка в повоєнні роки, а особливо Нью-Йорк - її найбільший культурний центр, стали надзвичайно динамічним і стимуляційним середовищем, яке невдовзі народило такий оригінально американський мистецький напрям, як абстрактний експресіонізм. І хоча Франція в ті часи експортувала філософію - екзистенціалізм, то не Париж, а Нью-Йорк став новим мистецьким центром світу. Ця атмосфера не могла не впливати на новоприбулу молодь, яка здебільшого ентузіастично кинулася в школи й університети. Кількість молодих українських мистців у середині 1950-х років із сьогодишньої перспективи справді вражає. На першій мистецькій виставці в нью-йоркському Літературно-мистецькому Клубі (18 лютого 1955 року), яку відкрили літературним вечором Юрій Тарнавський і Богдан Бойчук, було представлено праці Богдана Певного, Любка Вороневича, Бориса Пачовського, Аркадії Оленської, Ярослава Вижицького, Зенка Онишкевича і Богдана Титли. Коли додати, що в другій і третій виставках (1956 і 1957 роки) до цієї групи приєдналося ще з восьми мистців, тоді справді ніхто не заперечуватиме їхнього значення і вагомості в усьому діяльному літературно-мистецькому процесі 1950-х років. Проте ця мистецька братія дуже швидко розпорошилася і перестала існувати як Група, що, само собою, дуже природно, бо тільки молоді мистці-початківці схвалюють групові виставки, відтак більшість претендує на сольні виступи; а з другого боку, теж не всі й залишилися чи проіснували як мистці.

Американський літературний ґрунт кінця 1950-х років не поступався мистецтву динамічністю. Це був час, який народив, наприклад, так звану *«біт генерацію»*, і всі ті ферментування, які тоді відбувалися, знов-таки, не могли не впливати на начитаних молодих поетів. Ліса Єфімов-Шнайдер досить детально дослідила саме це питання в статті «Поезія Нью-Йоркської Групи: українські поети в американських лаштунках».

Я навела багато загальновідомих фактів із певною метою. Бо якщо Юрій Тарнавський, кажучи, що НІГ - це вже явище історії (в значенні: не існує), мав на увазі саме цю бурхливу атмосферу кінця 1950-х - початку 1960-х років, з усіма тими палкими дискусіями за вином, планами, виступами, поспішним видаванням то він великою мірою має рацію. Бо таку якість чи міру активності Нью-Йоркська Група вже давно втратила. І було би наївно сподіватися чогось іншого. Часи змінилися, змінилися окремі члени НІГ (щоб не вжити *«політично некоректного»* слова-постаріли). Замість балачок про екзистенціалізм, тепер модно говорити про деконструкцію, замість абстрактного

експресіонізму маємо постмодерністські інсталяції або деконструктивістську архітектуру. Про богему вже не почувеш, хоч поетичні читання у каварнях досить модні в американському творчому середовищі, проте межа між поезією і розвагою в таких виступах затирається до невпізнаности. Але це вже окрема тема.

Щоб визначити якісні зміни в сорокарічному існуванні Групи, слід передусім окреслити певні принципи чи основи її заснування і подальшого буття. Тут віддаю належне Богданові Рубчаку, який чи не найвлучніше означив існування Групи як функцію ось таких трьох чинників:

1) як групу приятелів із *«нечастими перехрестями поглядів»* на літературу й поезію зокрема;

2) як *«видавничу кооперацію»* (тут він дуже виправдовувався за комерційну термінологію)

і 3) як своєрідний *«стан свідомости»*, що зродився головною мірою з певної солідарности супроти атак неприхильників. Усі три критерії актуальні й сьогодні. І хоча міра чи якість дружби окремих членів групи зазнавали різних еволюцій, однак константою цього спілкування надалі є взаємна пошана до кожної індивідуальної творчости в групі.

Щодо другого, видавничого аспекту діяльності Нью-Йоркської Групи, треба ствердити, що хоча дванадцять чисел річника *«Нові Поезії»* є найбільшим видавничим досягненням групи як цілоти, то все ж це не є її останнє слово. І я навіть не маю тут на увазі окремі поетичні книжки, які виходили під маркою НІГ вже після того, як 1971 року перестали видавати *«Нові поезії»*. Можу заявити з майже стовідсотковою певністю, що мої дві перші збірки *«3 мішка мандрівника»* (1987) і *«Шепотіння, шепотіння»* (1989), обидві видані під маркою НІГ, - це вже найостанніші книжки у цьому видавництві. Проте видавнича діяльність НІГ відродилася 1990 року, коли почав виходити кварталний літератури і мистецтва *«Світовид»* у співпраці з письменниками України. Це вже не така ексклюзивна власність Групи, як *«Нові поезії»*, але поки що головне слово в цьому виданні має група. Звичайно, яким буде майбутнє, невідомо.

Щодо третього аспекту, то свого часу Нью-Йоркській Групі справді було від чого й кого боронитися, і про це далі. Останнім часом це вже припинилося з тієї простої, мабуть, причини, що, поперше, члени-засновники Групи самі стали своєрідним істеблшментом, а по-друге, принаймні тут, на еміграції, на Групу вже нікому нападати. В Україні ставлення до Нью-Йоркської Групи здебільшого позитивне з боку і істеблшменту, і молодшого літературного покоління. Творчість Нью-Йоркської Групи вже не оминають в Україні десятою дорогою, а навпаки, включають до загальноукраїнського літературного канону. Наприклад, у третьому томі *«Українського слова»*, хрестоматії для студентів ліцеїв, гімназій та гуманітарних факультетів вищих

шкіл, представлено творчість п'яти членів НІГ: Емми Андієвської, Богдана Бойчука, Віри Вовк, Богдана Рубчака і Юрія Тарнавського.

Не знаю, чи з усього досі сказаного викристалізовується моя позиція щодо існування НІГ. Коротко підсумую: група далі існує, і то не тільки тому, що деякі її члени ще творять, а й тому, що вона вже стала частиною всеукраїнської історії літератури (без цього штучного розподілу на діяспорну й материкову частини). Крім того, дружні контакти між окремими членами Групи, без огляду на відстань, тривають, як і триває (щоправда, в дещо обмеженій формі) видавнича діяльність НІГ у праці над журналом *«Світовид»*.

II

А тепер дещо про склад групи. Виявляється, що визначати його - також досить проблематична справа. Складність полягає в тому, що належність до групи можна розглядати у вужчому й ширшому параметрах і по горизонталі (як літературно-мистецький рух усієї генерації кінця 1950-х років), і по вертикалі (як суто літературний феномен). Я, звичайно, обмежусь тільки вужчим горизонтальним і ширшим вертикальним параметрами складу групи.

До первісної двійки Богдана Бойчука і Юрія Тарнавського невдовзі приєдналися Женя Васильківська, Богдан Рубчак, згодом Емма Андієвська, Патриція Килина і наостанок Віра Вовк. Щодо Віри Вовк, то це сталося тоді, коли вона приїхала з Бразилії на рік до Нью-Йорка в грудні 1959-го й заприятелювала з молодими поетами. Це і є так звана первісна сімка або члени-засновники Групи. Звичайно, і тут є певні складності, бо свого часу і Віра Вовк, і Емма Андієвська зреклися цієї належності, але можна сказати, що цих заяв ніколи не було послідовно зреалізовано до кінця. Наприклад, обидві поетки далі тісно приятелюють з іншими членами Групи, обидві теж поставилися з великим ентузіазмом до заснування архіву Нью-Йоркської Групи в бібліотеці Колумбійського університету, чого нещодавно домігся Юрій Тарнавський. Але повернімося до хронології.

Група поповнилася новими членами в середині 1960-х років, коли на сторінках *«Нових Поезій»* виступили з поетичними публікаціями Юрій Коломиєць, Олег Коверко й Марко Царинник. 1969 року до цієї нової поетичної хвилі приєднався ще Роман Бабовал. Усі з них (за винятком Марка Царинника, у якого до сьогодні немає збірки поезій) видали під маркою НІГ поетичні книжки: Юрій Коломиєць у 1965 році (*«Гранчасте сонце»*), Олег Коверко в 1966 і 1969 роках (*«Ескізи над віддаллю»* і *«Втеча»*) та Роман Бабовал у 1972 році (*«Подорож поза форми»*). Найостаннішим, і, можливо, для декого суперечливим, додатком до Групи є авторка цієї статті. Приєднання до НІГ відбулося на особистих

засадах, а якщо я вже в ній, то її доля чи недоля досить мені близькі.

Богдан Бойчук, розглядаючи стилістично творчість первісної сімки в статті «Декілька думок про Нью-Йоркську Групу і декілька задніх думок», розклав її в лінійному спектрі з Еммою Андієвською в правому кінці, з Юрієм Тарнавським у лівому кінці й Богданом Рубчаком у центрі. Міркуючи про долю і недолю Нью-Йоркської Групи, я теж хотіла придумати якусь модель, яка охоплювала би Групу як цілість, хоча неконечно її творчість. І тут модель атома здалася мені найвідповіднішою. Як знаємо з фізики, атом має планетарну будову. Він складається з ядра й електронів, що кружляють довкола на орбітах. Придбання чи втрата якогось електрона або перехід з однієї орбіти на іншу спричиняє зміни в енергетичному стані атома. У цій атомістичній моделі НІГ ядром є, звичайно, первісна сімка, а електронами - пізніші поетичні приєднання. Із цієї орбітальної сфери поетично творчими залишилися тільки Роман Бабовал і Марія Ревакович (хоча Богдан Бойчук все ще сподівається на добірку нових поезій до «Світовида» від Юрія Коломийця).

Із ядром Групи все виглядає дещо складніше. Коли ядро атома розпадається, маємо справу з ядерною енергією. І тут моя аналогія НІГ із моделлю

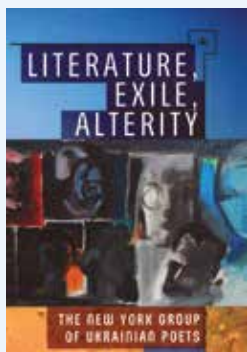
атома закінчується, бо відхід Жені Васильківської на початку 1960-х років і Патриції Килини на початку 1970-х років ніякого вибуху не спричинив, хоча знаю, що деяким членам групи було прикро й болісно з приводу тих втрат. Коли б іще додати дещо амбівалентне ставлення до Групи (в розумінні належності до неї) Емми Андієвської та Віри Вовк, можна майже дійти висновку, що розпад ядра групи відбувся вздовж чоловічо-жіночого спектра. Ніде правди діти, що чоловіча половина ядра Групи була тією рушійною й активною силою, натомість її жіноча половина залишилася пасивнішою.

Ствердження, що жіноча частина первісної сімки, хоча й кількісно більша, була пасивнішою, ніж її чоловічий відповідник, взагалі не применшує впливу цих поетес на цілісність руху. Факт, що Емма Андієвська і Віра Вовк менше ідентифікують себе з Групою і вибрали індивідуалістичніші дороги, можна пояснити, наприклад, тим, що поетично вони дебютували дещо раніше (Андієвська видала першу збірку в 1951 році, а Вовк у 1954-му), ніж Богдан Рубчак, Юрій Тарнавський чи Богдан Бойчук, і задовго до остаточного формування НІГ.

Друкуємо фрагменти зі статті, котра вперше побачила світ у журналі "Світовид", 1996, ч. 2.

Д-р Марія Ревакович – літературознавиця, поетка, викладачка Ратгерського Університету. Дослідниця історії української літератури ХХ і ХХІ ст. і Нью-Йоркської Групи. Авторка монографій *Persona non grata. Нариси про Нью-Йоркську групу, модернізм та ідентичність* (2012), *Literature, Exile, Alterity. The New York Group of Ukrainian Poets* (2014). Упорядкувала дві антології поезії Нью-Йоркської Групи.

Maria Rewakowicz. **Literature, Exile, Alterity.**
The New York Group of Ukrainian Poets.
Boston: Academic Studies Press, 2014.

Марія Ревакович. **Persona non grata.**
Нариси про Нью-Йоркську групу, модернізм та ідентичність.
Київ: Критика, 2012.

“Акваріум в морі”

Фільм Олександра Фразе-Фразенка про Нью-Йоркську групу

Хроніка презентацій:

Олександр Фразе-Фразенко

Олександр Фразе-Фразенко і Василь Махно

ВРОЦЛАВ. Польща, 22 квітня 2016

Фільм про Нью-Йоркську Групу «Акваріум в морі» (реж. О. Фразе-Фразенко) знято у 2016 році, завдяки фінансовій підтримці Наукового Товариства ім. Шевченка в Америці, Юрія Омельченка та інших жертводавців. Зйомки велися в США та Україні. Протягом осені 2016 і зими 2017 рр. фільм демонструвався на різних континентах і для різних аудиторій, зокрема у Вроцлаві (Польща) у рамках програми «Вроцлав – європейська столиця культури 2016», в Гантері (штат Нью-Йорк), під час Форуму видавців у Львові у проєкті «Велике повернення Нью-Йоркської Групи», в Нью-Йорку в НТШ-А, Чикаго, Бостоні, Гарвардському та Колумбійському університетах. Про процес роботи над фільмом режисер Олександр Фразе-Фразенко зізнався:

“Коли я завершив перший монтаж, то зрозумів, що кіно триває чотири з половиною години! У Вроцлаві на європейській прем’єрі я показував версію тривалістю дві години десять хвилин. Американська і українська прем’єри отримали версії по годині сорок. Я подумав, що з того матеріалу я можу зробити не одне кіно, що варто ще дозняти і зробити кілька окремих фільмів про членів групи”.

Василь Махно

Паперовий час.

Про фільм Олександра Фразе-Фразенка і про Нью-Йоркську Групу

Коли ми говоримо про поезію чи літературу взагалі, то в першу чергу нам уявляються книжки. Іншими словами, література – це час, який шурхотить папером. Крім усної і книжної традиції, віддавна існує й візуальна, котра сьогодні настільки спрощена, що будь-хто, озброївшись камерою чи телефоном, може завантажити на ю-тюб свою «продукцію». І саме тому, серед цієї масової візуальної інтервенції в інтернеті,

ще зберігає особливу принаду кіно, особливо, і навіть тоді, коли головними героями виступають письменники.

До найновіших фільмів такого типу, зокрема в американському прокаті, належать “Genius” (про Томаса Вульфа), “Neruda” (про Пабла Неруду) чи “Papa: Hemingway in Cuba” (про Ернеста Гемінгвея). Не варто забувати, що перелічені мною фільми про письменників - художні, а

ГАНТЕР. Нью-Йорк, 14 серпня 2016

Юрій Тарнавський

Богдан Бойчук

Олег Коверко

Женя Васильківська

Богдан Бойчук і Леонід Грабовський

Богдан Рубчак і Юрій Тарнавський

Женя Васильківська, Богдан Рубчак, Олександр Фразе-Фразенко, Юрій Тарнавський, Василь Махно, Олег Коверко, Леонід Грабовський

Фразе-Фразенків фільм – це кіно цілковито авторське, в якому стилістика і нарація сплетені з інтерв'ю, документалістики, елементів ігрового кіно та урбаністичної топографії. Можна навіть припустити чи Фразе-Фразенко не започатковує новий жанр в українському кінематографі? Можливо тому, що поміж словом письменника і його біографією такі вітряні протяги, такі кораблетрощі життя, що інколи заглянути у цей часовий розлом просто цікаво. Так само як реконструювати час і голоси поетів Нью-Йоркської Групи. Просто вслухатися і просто вдивитися.

У 2015 році режисер і поет О. Фразе-Фразенко прилетів до Нью-Йорка знімати фільм про Нью-Йоркську Групу поетів. Прилетів, ніколи перед тим не бувавши в Америці, не знаючи особисто нікого з поетів НЙГ. У його багажі були фільм про Григорія Чубая, невидані збірки своїх віршів і розмита уява про столицю світу. Не погано, як на шукача пригод.

Підступитися до НЙГ можна було з кількох сторін. Головним завданням було - записати усіх, хто мешкав на той час в Америці:

Рубчака, Тарнавського, Васильківську, Коверка, Коломийця. Бойчука і Андіївську – фільмували в Україні. Ніяк не вдавалося домовитися з Вірою Вовк. Стержневими кадрами фільму мусили бути розповіді й читання самих поетів. Рубчак сидів під картиною в ошатній рамі й оповідав. Частину його сірого светра затуляла вітменівська борода. Тарнавський у Вайт Плейнсі, у кімнаті, заштитій книжками, нервово ковтав слова. Васильківська читала свої ранні вірші при вазі з елегантних троянд, Коломиєць – боровся зі своїм мовним арапаратом після інсульту, а Коверка у просторій залі чикагського музею згадував часи НЙГ. У червневому Глен Спеї знімали Бойчука, котрий тоді прилетів до Америки і жив у своєму дерев'яному будинку над озером. На усіх них навалився час і всі вони вдавали оптимістів, дивуючи своєю енергією і чіткою пам'яттю.

У мене склалося враження, що паперовий час поетів занадто тонкий. Особливо, коли паперова голова, одягнутого в костюм муляжу, загорається в кількох епізодах фільму. І вітер розносить попіл того паперу і тих літер, якими він наситився як блощиця крові. Якась пронизлива

Григорій Грабович

Юрій Тарнавський, Григорій Грабович і Василь Махно

Григорій Грабович і Юрій Тарнавський

“Гражда”. Під час перегляду фільму про НЙГ

ЛЬВІВ. Україна, 17 вересня 2016

Василь Махно, Богдан Бойчук і Юрій Тарнавський

Олександр Фразе-Фразенко і Юрій Тарнавський

Богдан Бойчук, Іван Малкович і Юрій Тарнавський

Мар'яна Рубчак і Юрій Кучерявий

Плакат про Нью-Йоркську Групу на міській Ратуші Львова

Під час читання у Львівському театрі ім. Л. Курбаса

НЬЮ-ЙОРК. НТШ-А, 1 жовтня 2016

Олександр Фразе-Фразенко і Василь Махно

Марія Ревакович

Олександр Фразе-Фразенко

Під час презентації фільму

фіксація відносности у парі з отим улюбленим екзистенціалізмом, який вони – поети НІГ – всотували разом з новою естетикою літератури у 1960-ті роки. А тоді у діалог з ними вступають інші голоси: Грабовича, Андруховича, Дрозди, Ревакович, Неборака, Геврика, мій. Усі, хто коментує їхнє життя і їхню творчість, намагаються

збаласувати слово і життя, хоча би слово і життя. Нью-Йоркська Група протягом свого існування була всім.

Спочатку вона була кількома поетами і число їм було сім. Потім вони стали картиною Юрія Соловія – розпливчасті обличчя, трикутні ключиці. Потім вони навіть помандрували до мого

КЕМБРИДЖ. Масачусетс. Гарвардський університет, 20 жовтня 2016

Григорій Грабович

Олександр Фразе-Фразенко

ЧИКАГО. Ілліной, 20 листопада 2016

Олег Коверко

Марта Фаріон

Під час презентації фільму

КЕМБРИДЖ-БОСТОН, Масачусетс, 23 січня 2017

Афіша фільму

Ольга Герасимів

Під час показу фільму. В кадрі Богдан Бойчук

Григорій Грабович, Юрій Тарнавський, Олександр Фразе-Фразенко, невстановлена особа.

вірша «Нью-Йоркська Група», в якому пили по барах і чекали на Лорку як на Годо. І ось нарешті НІГ перевтілилася у фільм і заговорила до нас з екрана, в який їх увібгав Олександр Фразе-Фразенко.

Формула Юрія Тарнавського, що НІГ – це *акваріум в морі* наповнює метафору часу і простору для цих українських поетів, які вибрали собі існування в мові. І коли Богдан Бойчук каже, що поезія робить його щасливим і вічним на мить, то присутність голосів і слів у фільмі також миттєва, а коли Богдан Рубчак звертається до коханої, просячи про любов не тепер, а потім, то ми розуміємо, що сказане мовою поезії не можна трактувати буквально. І фільм О. Фразе-Фразенка також не буквальный зліпок з повітря поетичної мови.

Що нам ці пересохлі голоси поетів? Для чого нам ці вицвілі очі і їхні спогади про Нью-Йорк, в якому вони молоді й сповнені енергії творення? Де їхні дружини і коханки? Також постаріли і також заховалися за скелети віршів? Невблаганний час вимиває поетичну кров, енергію, бажання супротиву – але водночас залишає нам жовту троянду розлуки.

Якщо б не було цього фільму, то ми б

втратили магнетизм поетичної старості, котра не менш цікава і глибока, ніж бурхлива молодість і буяння життєвих і поетичних пристрастей. Поети НІГ живуть спогадами – єдиним місцем, котре залишилося для них після віршів. Їхня пам'ять переповнена подіями, книжками, жінками, моментами дружби і заздрості, розривами стосунків і втратами коханих, відчуттям мови, з якою вони поводитися так само, як поводить матрос з портовою повією – пристрасно, але на мить.

Перед глядачем проминає людське життя зіткане з усіх суперечностей і непорозумінь, з усіма драмами, які переживає будь-хто на цій землі. Для поетів НІГ життя перетворюється на поетичний текст, з яким вони як з тайстрою бредуть із *вічності у вічність*, як писав Райнер Марія Рільке. І навіть хронологія не значить у цьому фільмі майже нічого, бо вона розірвана поміж пам'яттю і забуттям кожного поета. І навіть Нью-Йорк, який вони по своєму оспівали і по своєму привласнили – не втворить глядачеві брами до поетичного ядра світу. Бо світ змінюється і поети змінюються. І лише фільм, наче поводитир, веде нас лабіринтами, з яких виринають обличчя і множиться луна їхніх голосів.

НЬЮ-ЙОРК. Колумбійський університет, 31 січня 2017

Марко Андрейчик

Олександр Фразе-Фразенко

НОВІ ПУБЛІКАЦІЇ, ДОПОВІДІ ТА ІНША ПРОФЕСІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ЧЛЕНІВ НТШ-А

Марко Андрейчик

Конференція:

Participant, "Roundtable - "Yuri Andrukhovych's Literary and Cultural Essays", ASEEES National Convention. Washington DC, November 19, 2016.

Презентації:

"Decomposition" Contemporary Ukrainian Literature Series. Presentations with Lyuba Yakimchuk at:

- Harriman Institute, Columbia University, New York, October 25, 2016
- Kennan Institute, Woodrow Wilson International Center for Scholars, Washington DC, October 27, 2016
- Brickbat Books, Philadelphia PA, October 29, 2016
- Ukrainian Educational and Cultural Center, Jenkintown, PA, October 30, 2016

Григорій Грабович

Публікації

Книжка:

Шевченко в критиці, том II, Критика, 2016, вступ і загальна редакція тому; вступ: «Посмертна рецепція Шевченка: перший етап (1861 рік)», с. xvii-[I] = 33 pp.

Статті:

"Ivan Franko and the Literary Depiction of Jews," в Ivan Franko und die jüdische Frage in Galizien, eds., Alois Woldan und Olaf Terpitz, Vienna University Press, 2016, с. 59-91.

«Іван Франко і образ євреїв у літературі: розгляд контекстів», у На перехресних стежках, Іван Франко та єврейське питання у Галичині, Критика, 2016, с. 79-122.

Виступи:

Презентація фестшифту Жнива, Essays in Honor of George G. Grabowicz on his Seventieth Birthday, Harvard Ukrainian Studies, Volumes 32-33, 20-11-2014, на конференції ASEEES, Вашингтон, 18 листопада, 2016, і у НТШ-А, 3 грудня, 2016 р.

Презентація і обговорення фільму про Нью-Йоркську групу «Акваріум у морі» в Гантері, Н.Й (14 серпня, 2016), в Гарвардському університеті (20 жовтня, 2016 р.) і в Кембридж-Бостон (штат Масачусетс), 23 січня, 2017 р.

Віктор Децик

Публікації:

Jean-Noel G. Leboeuf, Viktor K. Decyk, David E. Newman, and Raul Sanchez, "Implementation of 2D Domain Decomposition in the UCAN Gyrokinetic Particle-in-Cell Code and Resulting Performance of UCAN2." *Communications in Computational Physics*, 19, 205 (2016)

R. Scott Hughes, Joseph Wang, Viktor K. Decyk, and S. Peter Gary, "Effects of variations in electron thermal velocity on the whistler anisotropy instability: Particle-in-Cell simulations," *Physics of Plasmas* 23, 042106 (2016)

Юрій Добчанський

Виголосив спомини про с.п. Святослава Караванського, довголітнього політв'язня і мовознавця, який передав свій особистий архів до НТШ. Поминки відбулися в неділю 29 січня 2017 після соборної панахиди в православній катедрі св. Андрія в Сілвер Спрінг, Мериленд.

Микола Дупляк

Публікації:

"Про переслідування українців з операції Вісла на Вармії і Мазурах у роках 1947-1956". Національна Трибуна, Нью-Йорк, № 36 (1673). 2 жовтня 2016 р.

"Про переслідування українців з операції Вісла на Вармії і Мазурах у роках 1947-1956". Бористен, Дніпро, №9 (302). 2016 р.

"Про переслідування українців з операції Вісла на Вармії і Мазурах у роках 1947-1956". Рідна Школа, Нью-Йорк, №3 (175). Жовтень 2016 р.

"... Він жив Україною і боровся за неї". Лемківщина, Кліфтон, Нью-Джерзі, №3 (146). Осінь 2016 р.

"... Він жив Україною і боровся за неї". Рідна Школа, Нью-Йорк, №3 (175). Жовтень 2016 р.

"Правда про Український Лемківський Музей у США". Лемківщина, Кліфтон, Нью-Джерзі, №3 (146). Осінь 2016 р.

"Про еротизм в українському пісенному фольклорі". Рідна Школа, Нью-Йорк, №3 (175). Жовтень 2016 р.

"Монографія про становлення і розвиток української мови в Галичині". Рідна Мова, Валч, №26.

"Боротьба польських комуністичних служб безпеки з українством". Національна Трибуна, Нью-Йорк, № 44 (1681). 11 грудня 2016 р.

"Цінне дослідження "Миколи Лесюка". Дивослово, № 11, 2016 р.

"Боротьба польських комуністичних служб безпеки з українством," Вісник Таврійської Фундації, Київ-Херсон, № 12, 2016 р.

Михайло Калинський

Публікації:

"State-sponsored" doping: a transition from the former Soviet Union to present day Russia. *BLDE University Journal of Health Sciences*, December 2016 (accepted).

"Doping research for medals cost millions", interview to *NRC Handelsbad newspaper*, Amsterdam, Netherlands, March 12, 2016.

"Russia's doping cover-up, shady acts continuing since the Soviet Union era", interview to the *Asahi Shimbun*, Tokyo, Japan, September 21, 2016.

Остап Кінь

Конференції:

Presenter, "Stanley Kunitz and Ukrainian Soviet and

Émigré Literati: A Case of Cooperation,” Association for Slavic, Eastern European and Eurasian Studies, Washington, D.C., 20 November 2016.

Chair: “The Cultural Body in Contemporary Ukrainian Visual Art.” ASEES, Washington, D.C., 17 November 2016.

Євген Лемцьо

Публікації:

“The Lion-Lamb of Lviv (a fantasy in verse),” *Theology* 119.6 (Nov-Dec): 443-445.

“The Wasteful Gene” [poem]. *Love, Epistles, & the Stewardship of Words*. A Festschrift for Walt & Ginny Hearn. ed. Emily Ruppel. *God and Nature Magazine* (Summer 2016): <http://godandnature.asa3.org/poem-the-wasteful-gene-by-eugene-e-lemcio.html>.

Василь Лопух

Доповіді:

“Український етнос як складова частина населення США: статистика соціально-демографічних показників”. Тернопільський національний економічний університет. 14 листопада 2016.

“Соціальний захист населення США: форми, структура і функціонування”. Тернопільський національний економічний університет. 14 листопада 2016.

Круглий стіл:

“Історія міста Заліщики: артефакти на мапі міста та в Інтернеті”. (Організатор і доповідач). Заліщицький аграрний коледж ім. Євгена Храпливого. 18 листопада 2016.

Василь Махно

Книга:

Куры не летают: проза, ессе. Пер. с украинского Н. Бельченко, Э. Хвиловского, А. Южно. Х. Фолио. 2016, - 363 с.

Виступи, читання, презентації:

Презентація книжки “Єрусалимські вірші/Jerusalem Poems” (Критика, 2016). Київ Educatorium.

Презентація книжки “Єрусалимські вірші/Jerusalem Poems” (Критика, 2016). Львів. Форум видавців. Філармонія. 17 вересня 2016.

Поетичне читання Томас Венцлова, Вальжина Морт, Василь Махно. Reading at Uncle Vanya Cafe. 8 грудня 2016 р.

Літературний Ярмарок. Читання в НТШ-А, 17 грудня 2016.

Презентація фільму О. Фразе-Фразенка. The House on Seven Winds: Vasyl Makhno's Portrait. Harriman Institute, Columbia University

Доповіді:

«Кожен поет мусить мати свою Америку» доповідь Інститут літератури ім. Івана Франка. Львів. 18 вересня 2016

«Три подорожі: Україна – Сербія – Ізраїль». Філадельфія, 27 жовтня 2016

Інтерв'ю:

Василь Махно - Василь Герасим'юк. Телеканал «Культура». Вересень 2016

«Єрусалимські вірші» — нова поетична збірка

Василя Махна. Громадське радіо. Вересень 2016.

Василь Махно: «Місто, яке я втратив, а воно втратило мене». Серпень 2016.

«Про легенди й історію Нью-Йоркської групи та її місце у сучасній літературі». Львівське радіо, 19 вересня 2016.

Василь Махно: «Письмо може бути всім: і пригадуванням, і конструюванням, і передбаченням» *Критика*. 2016.

«Українці хочуть усе й одразу, але так не буває». *Новое время*, вересень 2016

Космополітизм у творчості та основна місія письменника - поет Василь Махно у студії “Радіо-Ера”. 16 вересня 2016

Відзначення:

Василь Махно – вперше в списку ТОП-100 людей культури журналу «Новое время»

Дмитро Никипанчук

Публікації:

H. Jiang, K. W. Chou, S. Petrash, G. Williams, J. Thieme, D. Nykuanchuk, L. Li, A. Muto, Y. C. K. Chen-Wiegart, Environmentally induced chemical and morphological heterogeneity of zinc oxide thin films. *Applied Physics Letters*. 109, (2016).

D. Hudry, A. M. M. Abeykoon, E. Dooryhee, D. Nykuanchuk, J. H. Dickerson, Probing the Crystal Structure and Formation Mechanism of Lanthanide-Doped Upconverting Nanocrystals. *Chem Mater*. 28, 8752-8763 (2016).

Анна Процик

Доповіді, виступи:

“Émigrés in interwar Czechoslovakia: The case of Ukrainian refugees”/ 28-й Світовий Науковий Конгрес Чехів і Словаків (SVU). Братислава 1-4 вересня 2016

“Principles and values guiding the life and work of Yadia Zeltman,”/ 41st Annual Benefit Concert of Amnesty International USA, Group 11, December 10, 2016.

Марія Ревакович

Публікації:

«Двомовна творчість Патриції Килини: питання жанру (До 80-річчя від дня народження)». Критика ч. 11-12 (2016).

Доповіді, презентації, конференції:

Участь у круглому столі присвяченому двотомному збірнику статей «Жнива», виданого журналом Harvard Ukrainian Studies 32-33 (2011-2014) в честь проф. Григорія Грабовича у його 70-річчя. Наукове Товариство ім. Т. Шевченка, Нью-Йорк, 3 грудня 2016.

Андій Сороковський

“Cold Worriers,” letter to editor, *First Things* (December 2016) pp. 10-11 (response to Peter Hitchens’ article “The Cold War is Over”).

Мирон О. Стахів

Selected for 3 year term as Member of the Board of Directors of the Vernacular Architecture Forum, June 1, 2016.

Presentation at the Annual Conference of the Vernacular Architecture Forum, Durham, North Carolina, June 4, 2016.

“Early Architecture in Southern New England: History vs. Heritage on Martha’s Vineyard,” Historic Deerfield, Inc., Deerfield, MA.

Presented keynote lecture, “Buildings Archaeology: from the Historic Structures Report to Historical Interpretation,” Symposium “Buildings Archaeology: An Integrated Approach to Understanding Historic Structures”. July 16, 2016.

Lecture and tour of the Stanton-Davis Homestead Architectural History Research Project, New England Museums Association. Stonington, CT. November 10, 2016

Юрій Тарнавський

Публікації

Книжки:

Знаньева семантика/Теорія семантики, базована на знанні, Національний університет «Києво-Могилянська академія», Київ, 2016, - 292 с.

Colloquia Epistolaria, Юрій Луцький і Богдан Рубчак/Юрій Луцький і Юрій Тарнавський, ред. Ольга Лучук, Харків: Акта, 2016.

Збірні видання:

“*Roses are red/Violets are blue*,” [Poetry] *Le Scat Noir* #218, December 2016.

“*Afterword*,” *Autobiography of a Character from Fiction* by Alain Arias-Misson, Black Scat Books, 2016.

“Літературні міграції. Історія Юрія Тарнавського” [Розмова з Мар’яною Зеленюк], веб-сторінка Форуму видавців, Львів, 26 липня, 2016.

Інтерв’ю з перекладачем: 47. Юрій Тарнавський, *Why Translator* [Lev Hrytsyuk’s blog], 26 липня, 2016.

Виступи:

“*little fugue*”, Поетичний ярмарок, НТШ, Нью-Йорк, 18 грудня, 2016.

“*Bent Eyeglasses*” [from *Claim to Oblivion*], Essay presentation, *Frugal Muse Bookstore*, Darien, Ill, October 9, 2016.

“*Understanding Bergman’s Persona*” [from *Claim to Oblivion*], Essay presentation and film viewing on the occasion of the 50-th anniversary of the release of the film, *Ukrainian Institute of Modern Art*, Chicago, Ill, October 8, 2016.

Післяслово, показ фільму Олександра Фразе-Фразенка «Акваріум в морі», «Велике повернення Нью-Йоркської Групи», театр «Коперник», Львів, 17 вересня, 2016.

Вибір з поезій, групове читання, «Велике повернення Нью-Йоркської Групи», Театр ім. Леся Курбаса, Львів, 17 вересня, 2016.

«Зігнуті окуляри», доповідь, Інститут літератури ім. Івана Франка, Львів, 17 вересня, 2016.

Розмова з Антоном Борковським, *ТБ Еспресо*, Львів, 16 вересня, 2016.

«лет сівена гокінга» та інші поезії, особисте читання, «Велике повернення Нью-Йоркської Групи», театр ім. Леся Курбаса, Львів, 15 вересня, 2016.

Розмова з Євою Якубовською, Обласне радіо, Львів, 15 вересня, 2016.

«Кордони та межі», промова, Відкриття форуму видавців Львівська фільгармонія, Львів, 14 вересня, 2016.

«Нью-Йоркська Група», доповідь з приводу виставки творів Групи, Бібліотека ім. В. Стефаника, Львів, 14 вересня, 2016.

Прес-конференція Форуму видавців, Палац Потоцьких, Львів, 14 вересня, 2016.

Прес-конференція, «Велике повернення Нью-Йоркської, Львівська міська ратуша, Львів, 14 вересня, 2016.

“*Claim to Oblivion*” *The New York Group*,” Lecture and poetry reading, the *Library of Congress*, Washington, DC, September 7, 2016.

Poems from *Ye-ye songs*, *Dada on the Hudson: Celebrating 100 Years of Dada*, *Barrytown*, New York, July 31, 2016.

Богдан Футей

Публікації:

“*The Basic Law of Ukraine: Reforming the Judiciary*”.

Remarks at the *Ukrainina Embassy in Washington, D.C.*, June 28, 2016.

«20 років Конституції України», *Вісник Конституційного Суду України*. №4-5. Осінь 2016.

Ukraine’s Quest for Mature Nation Statehood: Woundtable XVII: “Ukraine and Religions Freedom”. Moderator of Panel: *Divining the Future of Religious Tolerance and Interfaith Dialogue in Ukraine*”. *Washington, D.C.*, October 27, 2016.

Доповіді, інтерв’ю:

Інтерв’ю: Телевізійна програма: Верховної Ради України: Рада ТВ. Тема: «Вибори Президента США», 12 жовтня 2016.

Доповідь на щорічній конференції Міжнародного з’їзду адвокатів у Посольстві України у Вашингтоні. 20 вересня 2016 р.

Професор-гість. НаУКМА, Юридичний факультет. Курс: «Юридична компаративістика». 3-15 жовтня, 2016.

Віталій Чернецький

Наукові публікації:

“*Silences and Displacements: Revisiting the Debate on Central European Literature from a Ukrainian Perspective*,” *Zeitschrift für slavische Philologie*, vol. 76, no. 1 (2016).

“*Identity Quests: Postcolonial Journeys in Contemporary Ukrainian Writing*,” in Dirk Uffelmann and Klavdia Smola, eds., *Postcolonial Slavic Literatures after Communism* (Peter Lang, 2016).

“*Ukrainian Queer Culture: The Difficult Birth*,” in Kārlis Verdiņš and Jānis Ozoliņš, eds., *Queer Stories of Europe* (Cambridge Scholars Press, 2016).

Доповідь:

“*Ukraine’s Postcoloniality Reconsidered*,” *Stanford University*, November 2016

Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці Фонд ім. Платона Костюка оголосили переможців Конкурсу молодих науковців у галузі біомедичних досліджень

У 2014 році при Науковому Товаристві ім. Шевченка створено Фонд ім. Платона Костюка, який ініціювали члени НТШ-А, колишні учні академіка Платона Костюка – д-ри Роман Широков, Юрій Городніченко, Андрій Клішин. Головне завдання Фонду, на думку ініціаторів, – це пошук молодих талановитих науковців в Україні, які займаються біомедичними дослідженнями.

Платон Костюк (1924-2010) – український фізіолог, нейрофізіолог, біофізик, академік НАН України, АМН України, РАН, директор Інституту фізіології імені О. О. Богомольця НАНУ, засновник Міжнародного центру молекулярної фізіології НАН, завідувач кафедри Київського відділення МФТІ, Голова Верховної Ради УРСР у 1985-1990, Герой України. Учень фізіолога Данила Воронцова і Нобелівського лавреата, нейробіолога Джона Екклса. Досліджував електрофізіологію нервових клітин, властивості клітинної мембрани й іонних каналів, роль кальцію у фізіології клітини. Створив наукову школу з молекулярної і клітинної фізіології.

Фонд ім. Платона Костюка при Науковому Товаристві ім. Шевченка в Америці вітає переможців та фіналістів конкурсу 2016 року

Переможці:

Людмила Касаткіна, *PhD, біохімія*
Інститут біохімії ім. О. В. Палладіна НАН України

Андрій Степанюк, *PhD, біофізика*
Інститут фізіології ім. О. О. Богомольця НАН України

Фіналісти:

Ольга Броварець, *доктор біофізичних наук*
Інститут молекулярної біології та генетики НАН України

Андрій Дінець, *MD, PhD, медичні науки*
Національний медичний університет ім. О. О. Богомольця

Роман Москаленко, *MD, PhD, медичні науки*
Сумський державний університет

Під час вручення нагород Фонду Платона Костюка в Інституті фізіології імені О. О. Богомольця НАНУ:
Дмитро Говорун (*член-кореспондент НАНУ*), Нана Войтенко (*доктор біологічних наук, професор*),
Ольга Броварець (*доктор біофізичних наук*), Людмила Касаткіна (*PhD, біохімія*), Олег Кришталь (*Академік НАНУ*),
Андрій Дінець (*MD, PhD, медичні науки*), Роман Москаленко (*MD, PhD, медичні науки*),
Андрій Степанюк (*PhD, біофізика*). Київ, 2016.

Нові видання, спонсоровані НТШ-А

Записки Наукового Товариства ім. Шевченка. Праці Філологічної Секції. Том CCLXIX. Львів 2016. - 658 ст.

Черговий том «Записок», присвячено 160-річчю від народження та 100-річчю від смерті Івана Франка. Редактор – Олег Купчинський. Оpubліковані у томі розвідки і статті, розміщено за розділами «Загальна історіософія», «Літературознавство. Історія української літератури», «Мовознавство», «Перекладознавство», «Матеріали». Автори – Богдан Тихолаз, Остап Серета, Євген Нахлік, Микола Льницький, Андрій Содомора, Лариса Купчинська та ін.

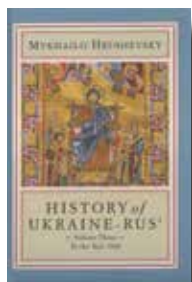
Видано завдяки фінансовій підтримці НТШ Америки з Фонду Марії Фішер-Слиш

Тарас Шевченко в критиці. – Київ: Критика, 2016. - Том II. За загальної редакції Григорія Грабовича; упоряд. Олександра Бороня і Михайла Назаренка; комент. Олександра Бороня, Михайла Назаренка, Олеся Федорука. - 806 ст.

Двотомне видання «Тарас Шевченко в критиці» є на сьогодні найповнішим коментованим зібранням текстів про Шевченкову й образотворчу спадщину, опубліковану за життя й у перший рік по смерті поета. Статті, рецензії, нотатки, принагідні згадки українською, російською, польською, німецькою та іншими мовами наведено здебільшого в повному – зокрема й дописи, присвячені не тільки Шевченкові особисто, а й українській літературі загалом, де було опубліковано його твори, книжки, в ілюстрування яких він брав участь, тощо. Чимало запроваджено до наукового вжитку вперше. Майже всі тексти подано за першодруками. Крім текстологічного та реального коментаря, зведення містить анований покажчик імен, а також покажчики Шевченкових творів і періодичних та продовжуваних видань. Том II охоплює матеріали, що з'явилися протягом першого року по смерті Шевченка.

Видано завдяки фінансовій підтримці НТШ Америки з Фонду НТШ-А

Hrushevsky, Mykhailo. **History of Ukraine-Rus.** Volume Three. To the Year 1340. Translated by Bohdan Struminski. Eds. by Yaroslav Fedoruk and Robert Romanchuk. CIUS, Edmonton Toronto. 2016. 651 pp.

Volume 3 concludes the first cycle of the History of Ukraine-Rus', which Mykhailo Hrushevsky characterized as the story of the Ukrainian people's historical existence from its beginnings to the collapse of statehood in the fourteenth century. Here Hrushevsky deals with one of that history's least known but most intriguing periods – the time of the preeminence of the Galician-Volhynian state and the spread of Tatar (Mongol) rule over the Ukrainian lands. The volume also offers a comprehensive discussion of all aspects of political, social, and cultural life in the Old Rus' period.

Видано завдяки фінансовій підтримці НТШ Америки з Фонду НТШ-А

The Great West Ukrainian Prison Massacre of 1941. A Sourcebook. Amsterdam University Press. 2016. – 431 pp.

The Great West Ukrainian Prison Massacre of 1941 is important for several reasons. First, although it is one of the greatest atrocities committed, by the Soviet state, the Massacre is largely unknown. Second, the Massacre is critical to an understanding of state-sponsored mass killings in the twentieth century and to human rights violations more generally. Third, the Massacre is central to making sense of Ukrainian and Polish attitudes toward World War II, Germany, the Soviet Union, and Jews. How nationally conscious Ukrainians and Poles responded to World War II and the Holocaust cannot be understood without an appreciation of the magnitude of the trauma of the Massacre of 1941.

Видано завдяки фінансовій підтримці НТШ Америки з Фонду Івана та Єлизавети Хлопецьких

Нові видання членів НТШ-А

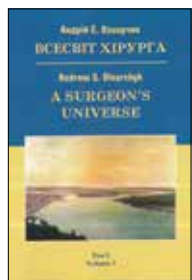
Дзвінка, Михайло. **Не заколисуйте людей утопіями**. Bradenkon, Florida. 2014. - 85 с.

Науково-публіцистична праця, котра осмислює місце релігії в житті людини. Автор, спираючись на конкретні історичні факти та приклади, мас-медійні джерела, намагається визначити роль і значення Церкви та вірувань в сучасному соціумі. Висновки і думки автора спонукають до дискусії.

Махно, Василь. **Куры не летают**. Проза. Эссе. Перевод с украинского. Харьков. Фолио. 2016. - 363с.

В основу нової книги прози Василя Махна «Кури не літають», написаної на межі есеїстики і белетристики, покладено враження від різних країн, зустрічей з цікавими людьми, спогади про життя в Україні в радянський і пострадянський часи. Різні культури, релігії, ментальності осмислюються в проекції масштабного бачення світу й шанобливого ставлення до інших культур і народів.

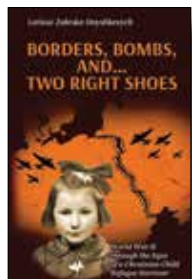
Оларчик А.С. **Всесвіт хірурга**: в 4-х т. - Т. 1. - IV вид. - Denver, Colorado: Outskirts Press, 2016. - 741 p., fig. 1283.

Книгу «Всесвіт хірурга» укладено як «своєрідну жанрову комбінацію енциклопедії, мемуарів, медицини і документальних репортажів».

Тарнавський Юрій. **Знаннєва семантика**. Теорія семантики, базована на знанні. Київ: Національний університет «Києво-Могилянська академія», 2016. - 292 с.

Оновлений переклад докторської дисертації *Knowledge Semantics*, New York University, 1982, з передмовами О. Демської та Р. К. Догерті. Перша праця українською мовою в ділянці трансформаційно-породжувальної граматики. Описує семантичний складник у зміненій розширеній стандартній теорії Ноама Чомського. Пропонує підхід, який радикально відрізняється від розкладальних семантичних теорій. Доповнена англійсько-українським та українсько-англійським словником технічних термінів та висловів.

Zaleska Onyshkevich, Larissa. **“BORDERS, BOMBS, and...TWO RIGHT SHOES”** World War II through the Eyes of a Ukrainian Child Refugee Survivor. 2016. – 222 p.

This book describes how the Author (then an 8-year old girl), was arrested as a suspected Jew, and the next day agreed to shelter a Jewish child. There are scenes from the family’s journey from Ukraine through Poland, Slovakia, Austria, and Germany. Read how they managed through two execution attempts, a Nazi internment camp, and threats of forced repatriation to the USSR.

The Author survived interrogations, three execution attempts, daily bombardments, and extensive nomadic wanderings, mostly in freight trains. Yet, her family survived, mostly by chance, and through the kindness of friends and several complete strangers.

Акваріум в морі
герої фільму

An Aquarium in the Sea
«The Story of New York Group of Poets».
an Oleksandr Fraze-Frazenko film.

Thursday, October 20, 2016 7:00 – 9:00 pm
Belfer Case Study Room (S-020), CGIS South,
1730 Cambridge Street, Cambridge, MA

Starring:

Yuriy Tarnawsky, Bohdan Boychuk, Bohdan Rubchak, Zhenia Vasykivska,
George Kolomyiets, Oleh Kowenko, Maria Rewakowicz, George G. Grabowicz,
Tinus Hewryk, Leonid Hrabovsky, Vasyi Makhno, Yuriy Andrukhovych, and others.

Special thanks to:

Shevchenko Scientific Society, USA, Yuriy Omekhenko, Hewryk Family and others.

Акваріум в морі герої фільму

Богдан Бойчук

Юрій Тарнавський

Емма Андієвська

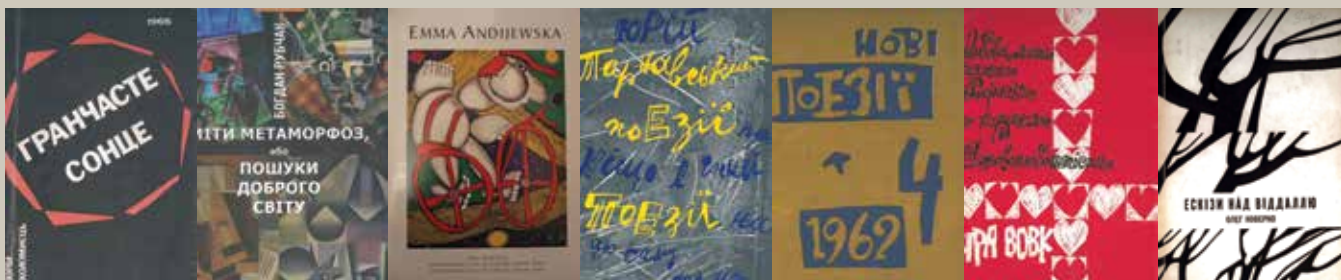
Женя Васильківська

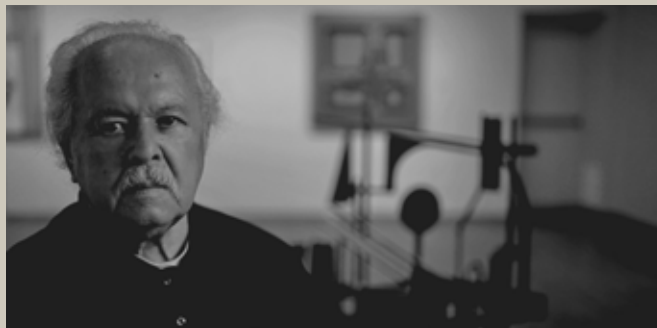
Богдан Рубчак

Олег Коверко

Акваріум в морі герої фільму

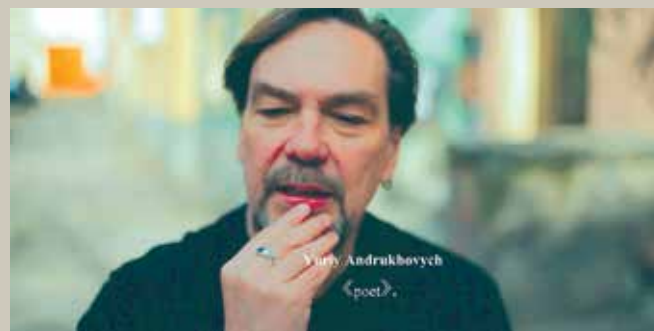
Юрій Коломиєць

Марія Ревакович

Григорій Грабович

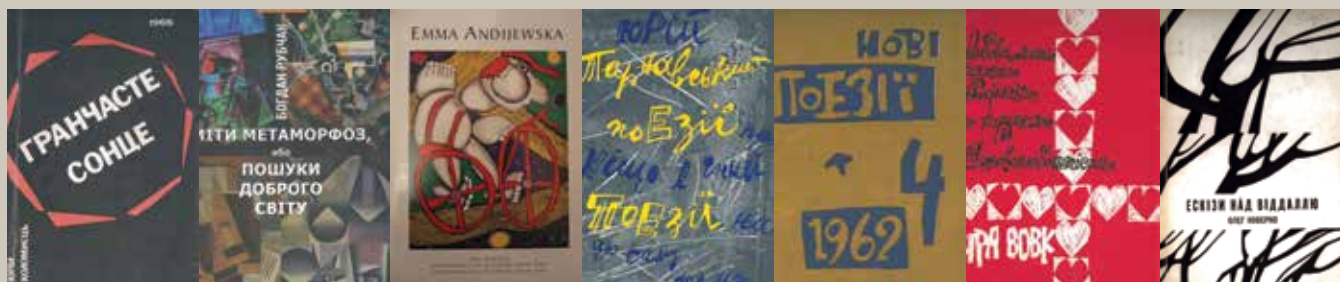
Юрій Андрухович

Леонід Грабовський

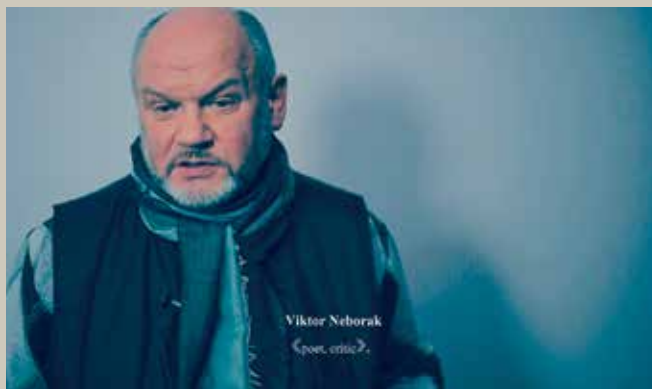
Тим Геврик

Акваріум в морі герої фільму

Василь Махно

Віктор Неборак

Андрій Дрозда

Василь Габор

ДОПОВІДІ, ВИГОЛОШЕНІ В НТШ-А від вересня до грудня 2016 року

Координує Василь Махно

Юрій Рубан

Юрій Рубан (Київ, Україна)

**Освіта і наука в Україні: революційні
сподівання та реальність шансів**

10 вересня 2016

Юрій Шевчук

Юрій Шевчук (Columbia University)

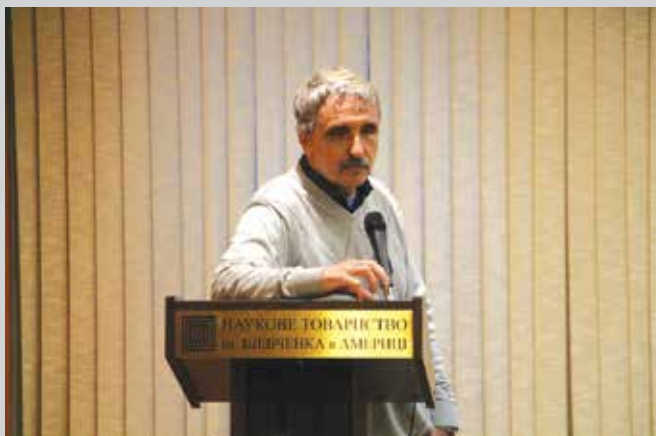
**Українська ідентичність сьогодні:
проблеми, виклики і перспективи**

24 вересня 2016

Презентація фільму
«Акваріум в морі. Історія Нью-Йоркської Групи»
(OFF Laboratory, 2016)
Режисер Олександр Фразе-Фразенко (Львів, Україна)

Вступне слово
Д-р Марії Ревакович (Rutgers University) та Олександра Фразе-Фразенка
1 жовтня 2016

Володимир Кулик

Володимир Кулик (*Київ, Україна*)

**Українські російськомовці:
еволюція ідентичности**

8 жовтня 2016

Олександр Зайцев

Олександр Зайцев (*Львів, Україна*)

**Степан Бандера в сучасній історіографії
та публічних дискусіях**

15 жовтня 2016

Андрій Даниленко

Андрій Даниленко (*Pace University*)

Презентація книжки
**“Від Біблії до Шекспіра:
Пантелеймон Куліш (1819–1897)
і формування української
літературної мови”**
Academic Studies Press 2016

22 жовтня 2016

Ярослав Федорук

Ярослав Федорук (*Київ, Україна*)

**“Творчість Михайла Грушевського
в останній період його життя (1931–1934)
та праця Катерини Грушевської над
виданням спадщини батька»**

29 жовтня 2016

Йоханан Петровський-Штерн

Йоханан Петровський-Штерн
(Northwestern University, Illinois)

**Козацька революція 1648-1649
єврейськими очима:
Юрій Косач «День гніву»**

6 листопада 2016

Оксана Луцишина

Оксана Луцишина
(The University of Texas at Austin)

Презентація роману
«Любовне життя»
(Львів: Видавництво Старого Лева, 2015)

12 листопада 2016

Оля Самійленко

Оля Самійленко
(Goucher College)

Презентація роману:
“Snow Goose Chronicles”
(Liberty Publishing House, 2015)

Вступне слово Олександр Мотиль

19 листопада 2016

К. Рубан, В. Воротньов і А. Єрмолаєва

**Круглий стіл
Декомунізація в Україні:
розмова про мистецтво і політику**

Учасники:
Анна Єрмолаєва (Відень, Австрія)
Вова Воротньов (Київ, Україна)

Ведуча: Катерина Рубан

10 грудня 2016

Галина Гринь

Марія Ревакович

Олесь Федорук

Олександр Мотиль

Роман Коропецький

Презентація наукового видання,
присвяченого 70-річному Ювілеєві
проф. Гарвардського університету Григорія Грабовича

Жнива.
Essays Presented in Honor of
George G. Grabowicz
on His Seventieth Birthday

Учасники:

Григорій Грабович, Галина Гринь, Роман Коропецький,
Олександр Мотиль, Марія Ревакович, Олесь Федорук, Віталій Чернецький

3 грудня 2016

Віталій Чернецький

ЛІТЕРАТУРНИЙ ЯРМАРОК

Учасники:

Олена Дженніґс
Анна Фрайліх
Альберт Розенблат
Олександр Мотиль
Юрій Тарнавський
Олександр Фразе-Фразенко

Ведучий
Василь Махно

Олександр Фразе-Фразенко, Альберт Розенблат, Юрій Тарнавський,
Олена Дженніґс, Олександр Мотиль, Василь Махно

Маріуш Сава

УКРАЇНСЬКИЙ ЕМІГРАНТ. ДІЯЛЬНІСТЬ ТА ІДЕЇ ІВАНА КЕДРИНА-РУДНИЦЬКОГО (1896-1995)

Спроби порозуміння

Після втечі на Захід Кедрин сконтактувався зі колишніми колегами, зокрема з Володимиром Бончковським. Після нетривалого перебування в Австрії він з декількома іншими особами в жовтні 1945 року вирушив до Риму¹, для того щоби зустрітися з єпископом Іваном Бучком². Отримав він також листа від президента Андрія Левицького, якого при нагоді мав вручити польському послові Станіславу Яніковському від імені еміграційного уряду. Лист мав на меті переконати посла підписати спільну польсько-українську антирадянську декларацію. Кедрин долучив до нього свій текст на кільканадцять сторінок з заголовком «Польсько-українська проблема після II світової війни». У ньому підтримував партнерський виступ проти Советів на еміграційному рівні, організування спільної пропагандистської акції, налагодження контакту з обома діаспорами в Північній Америці з метою збирання коштів для такої діяльності. Писав також про обопільне незадоволення з кордону, який визначено по лінії Керзона, пропонуючи прийняти її тимчасово до часу плебісциту, який можна було б провести під міжнародним контролем, а, завершуючи, висловлював сподівання, що польсько-українська домовленість емігрантів посприє подібним розмовам серед інших центральноєвропейських діаспор.

Поляки і українці провели в Римі кілька розмов. Польська сторона підготувала відповідь, в якій визнавала право на існування української держави, але справу кордонів залишила до затвердження суверенним урядам обох держав. Згадувалось також про договір Пілсудського-Петлюри, який ще діяв. Важливим його пунктом був план створення польсько-української конфедерації, яка б охоплювала також Білорусь і прибалтійські країни. Після письмової відповіді української сторони з практичними пропозиціями (пропаганда, дипломатія, преса) польська сторона надіслала заяву позбавлену віднесень до територіальних питань. Кедрин був занепокоєний питанням кордону, тому запропонував прийняти ще один пункт, в якому буде ясно сказано, що це питання вирішуватимуть тільки незалежні уряди у Варшаві і Києві. Цього разу Яніковський не

погодився, стверджуючи, що вистарчає попередніх домовленостей і що він не уповноважений підписувати різні декларації. Очевидно, що це поставило б у незручну ситуацію і так вже занепокоєний лондонський уряд, залежний від Великобританії, котра визнала ялтинський повоєнний лад. Якщо щиро, то Яніковський мав би додати, що просто побоюється ендемії, польських організацій національно-демократичного спрямування. Повертаючись до ідеї Міжмор'я Кедрин її відкидав, тому що вона була схожа на ягелонську, на його думку, скомпрометовану Люблінською Унією, яка принесла Україні всього лише полонізацію і колонізацію, а також господарську експлуатацію³.

Mariusz Sawa. *Ukraiński Emigrant. Działalność i Myśl Iwana Kedryna-Rudnyckiego (1896-1995)*. Lublin. 2016. - 379 s.

Яніковський, найімовірніше, міг схвалити, назагал лагідну, пропозицію Кедрина стосовно домовленості у справі кордонів, тому що позиція польського уряду на еміграції, однаково під час війни⁴, як і по її закінченню⁵, у справі нового кордону була вкрай ревізійністською. Однак, не могло бути мови про домовленість з українцями. Про польськість давніх східних воєводств Речі Посполитої весь час говорили різного типу інституції⁶. Одним з таких був Союз Південно-Східних Земель, який в липні 1947 року зрозуміло висловився в цьому питанні. У першому і п'ятому пунктах резолюції йшлося про те, що жодна

політична організація не вправі змінювати становища у справі східних територій Речі Посполитої, які не без жодних сумнівів, повинні увійти до складу майбутньої вільної Польщі⁷.

Атмосфера кінця сорокових років у Сполучених Штатах не сприяла порозумінню. Наприкінці травня 1948 року в Філадельфії відбувся з'їзд польської діаспори Америки. Їх офіційно привітав президент Гаррі Трумен, на що українці дивилися з невеликою заздрістю. Українців звичайно найбільш цікавили польські декларації, які стосувалися східних земель Речі Посполитої. Український Конгресовий Комітет Америки (УККА) надіслав офіційного листа до Конгресу Американської Полонії (КАП) з проханням підтримати етнографічний принцип під час встановлення кордонів у майбутньому, на що поляки не відреагували⁸.

*Іван Кедрин-Рудницький (перший зліва),
Матвій Стахів (третій зліва). Ньюарк, 1952*

В серпні 1949 року Кедрин отримав листа від Андрія Левицького, в якому президент заохочував його до зустрічі зі Станіславом Миколайчиком. Йшлося про особу, яка, визнавши кордон після Ялтинської конференції між Польщею і СРСР, займе стосовно Львова позицію подібну до української. Українська громадська думка, в цілому, була прихильною до Миколайчика. Миколайчика порівнювали з першим президентом УНР Грушевським, який після політичної поразки не залишився на еміграції, а повернувся до країни, окупованої більшовиками, займаючись наукою. Кедрин, в свою чергу, оцінюючи постать Миколайчика, порівняв його з Винниченком, котрий після відставки з посади голови Директорії УНР у

лютому 1919 емігрував до Австрії, щоби в 1920 році повернутися в Україну⁹. Чим частіше атакували його польські емігранти, тим більше симпатій було до нього з українського боку¹⁰. Станіслав Миколайчик виїхав з Польщі до Лондона наприкінці жовтня 1947 року і там не був прийнятий з захопленням польськими еміграційними політиками. Вони вважали, що він, будучи одним із творців Тимчасового Уряду Національної Єдності, схвалений британським урядом, являв для них конкуренцію в Лондоні¹¹. Побоювалися, що він спричинить нові конфлікти і розколи. Тому, після місячного перебування, виїхав до Нью-Йорку. Посвятив себе публіцистиці, зустрічам з емігрантами інших країн, співпраці з Конгресом Американської Полонії і контактам з американською адміністрацією (розмова з Труменом у квітні 1948 року)¹². Українцям за-лежало на зустрічі

з Миколайчиком не тільки з огляду на його ставлення до кордонів. В червні 1949 року утворився Комітет Вільної Європи, котрий мав на меті підтримувати демократичні кола емігрантів зі Східної і Середньої Європи. Миколайчик, в свою чергу, був для американців, котрі фінансували Комітет, добрим партнером. Розмова Кедрина з Миколайчиком відбулася у Вашингтоні і Нью-Йорку в присутності Степана Витвицького. Миколайчик не погодився на підписання спільної антимосковської декларації, тому що, як пізніше сам пояснював, з побоювання перед співвітчизниками, котрі вже одного разу оголосили його зрадником¹³.

Відразу після того, як Кедрин припинив працювати в Злученому Українському Американському Допомоговому Комітеті (ЗУАДК) до нього написав Степан Витвицький. Було це восени 1950 року, коли українці протягом двох років були переконані, що в Західній Європі, яка об'єднувалася, нема місця розмові про українську державу. Унія Європейських Федералістів (УЕФ) в рамках покликаної в грудні 1948 року Комісії у справах Єдності Європи дала їм зрозуміти, що не може бути жодних дискусій. Від 1949 року українці не брали також участі в порушених у США ініціативах, які призвели до утворення в 1954 році АСЕН, тобто Європейської Асамблеї Поневоленних Народів¹⁴. Весною 1950 року відбулася конференція Європейського Руху, під час якої обговорювалися

проблеми Центральної і Східної Європи¹⁵. Українцям з кола УНР вельми залежало на тому, щоби мати свій голос в такого роду дискусіях. Поляки в той час мали в УЕФ дві організації – Союз Польських Федералістів¹⁶ і Унію Польських Федералістів¹⁷. Українські спостерігачі брали участь в конгресі УЕФ в листопаді 1950 року в Страсбурзі¹⁸. Серед них був Світозор Драгоманів від імені Комітету Українських Прихильників Європейського Федералізму¹⁹. Степану Витвицькому, міністрові закордонних справ йшлося про те, щоби через поляків нав'язати контакти з діячами УЕФ, а також з Європейським Рухом, в якому поляки діяли від 1948 року у рамках Секції Центрально-Східної Європи. Тому що українці залишалися, як впливає з літератури предмету, поза всіма найважливішими ініціативами, які об'єднували народи цієї частини Європи: поляків, чехів, словаків, румунів, угорців і інших²⁰. Намовляючи Кедрина на другу зустріч з Миколайчиком, Витвицький хотів довідатися, яку на даний момент, в польському суспільстві в країні і на еміграції, має підтримку польський уряд у Лондоні і чи варто з ним вести діалог. Прагнув дізнатися, як польська влада на еміграції поставилися до делікатних питань (кордон) і чи готова до спільних з українцями публічних виступів²¹. Миколайчик і надалі був популярний, увійшов до Комітету Вільної Європи (Польський Національний Демократичний Комітет), отримав доступ до «Голосу Америки»²². Польсько-українські контакти на політичному ґрунті припинилися близько 1953 року і не принесли власне жодних конкретних результатів — головне з огляду на суперечку про кордони, а також на розколи і непорозуміння усередині обох діаспор²³.

Польсько-українське товариство

Кілька десятків років зі свого довгого життя Кедрин провів у Нью-Йорку. Там також ініційовано багато спільних проєктів з поляками. Одним з таких було Польсько-українське товариство. Дискусія про польсько-українські стосунки велася в першій половині 50-х років у нью-йоркській Лізі Незалежності Польщі. Доповідь виголосив також історик, племінник Кедрина, Іван Лисяк-Рудницький. В листі до Гедройця писав таке:

«В зв'язку з цим виникнула ідея створення в Нью-Йорку постійної комісії експертів – по 4-5 осіб з обох сторін – яка б мала за завдання конкретне обговорення польсько-українських стосунків, як в історичному аспекті, так і в наш час. Йшлося не так про пошук формули практичних рішень - що належить скоріше до компетенції політичних чинників - як про обмін думками і взаємний пошук інтелектуального багажу в

справах, які є спільними для наших народів»²⁴.

Восени 1952 року Лисяк зустрівся з Грабиком. В основному розмова стосувалася питання кордонів. Публіцист «Хроніки» вважав Львів польським містом, але не виключав, що поступки повинні бути і на користь українців. Українській історик у свою чергу запевняв про підтримку польських вимог до кордону на Одері і Нисі-Лужицькій²⁵. У той же час Клавдіуш Грабик як член Ради Національної Єдності в Нью-Йорку надіслав листа до польських властей у Лондоні із закликом зайнятися питанням польсько-українських взаємин, посилаючись на традицію домовленості тридцятилітньої давности. Передбачував, що в ситуації, коли настане кінець Радянському Союзові поляки і українці вже повинні мати відпрацьовану концепцію²⁶. Для українців і поляків питання кордону було однією з найбільш суперечливих справ. Середина 50-х років, коли намагалися створити польсько-українське товариство, була безсумнівно важким періодом. Адже в 1954 році група польських еміграційних політиків видала трактат про східні території колишньої Речі Посполитої. Одна з його частин під назвою „Ставлення еміграції до Східних Земель” містила докір на адресу більшості поляків у діаспорі, які після захоплення територій Радянським Союзом, погодилися з тим, що Польща це всього лише землі на захід від Бугу. Висунуто постулат щодо утворення Міністерства Східних Земель. У Меморандумі також наголошувалося:

«Неприйнятними були б також припущення, що можливі федеральні концепції Уряду, по відношенню до території Центрально-Східної Європи, могли б наказувати йому стримувати висловлювання чи дії у справі приналежності Східних Земель до Речі Посполитої. Зрозумілим є те, що ніхто, маючи відчуття відповідальності, не демонструватиме бажання нав'язати ближчі стосунки з сусідами наносячи кривду самому собі або наперед позбавлятиме себе легальних прав»²⁷.

У світлі цього документу, польські діячі, які хотіли співпрацювати з українцями, діяли всупереч офіційній позиції. Цього ж року в „Акті Єднання”, підписаним польськими політичними угрупованнями, у першому пункті якого йшлося про „прагнення до відновлення свободи і незалежності польської держави на сході в межах встановлених Ризьким Трактатом”. Не згадувалося в ньому нічого і про народи, але про необхідність „Польщі у рамках майбутньої організації Центрально-Східної Європи увійти з державами, що знаходяться на цих територіях, в домовленість або налагодити зв'язки, які спираються на близьку політичну і економічну співпрацю”²⁸.

У 1959 році надійшло натомість чергове підтвердження з боку польського еміграційного уряду, що він і надалі підтримує кордон 1939 року, „визначеного Ризьким Трактатом включно з Вільнюсом і Львовом”. Відчувався проте деякий прогрес, тому що польський прем'єр говорив вже про український і білоруський народи, очевидно у складі незалежної Речі Посполитої, але однак разом з Польщею, стануть „платформою між Сходом і Заходом, що посприяло би розквіту цілої Європи”. Передбачалось, що Україна і Білорусь також можуть вибороти собі незалежність (в першу чергу, Наддніпрянська Україна) і стати разом із Польщею, Румунією, Чехословаччиною, Угорщиною, Литвою, Латвією і Естонією „поясом нейтральних держав, розташованих між радянською Росією і західними державами”²⁹ за принципом конфедерації, але ці держави не можуть заключати зовнішніх союзів³⁰. Цю позицію не поділяла уся польської еміграція.

Можливо, що ідея утворення в 50-х роках Польсько-українського товариства³¹ була взята на зразок із заснованої у 1933 році організації з подібною назвою в колі „Польсько-українського бюлетеня”³². Вперше публічно на еміграції запропонував цю організацію саме Клавдіуш Грабик у квітні 1956 року, що викликало велику зацікавленість³³. На щомісячні вечірні зустрічі в Українському Народному Домі, під керівництвом Кедрин, Грабика вперше запросило Об'єднання Прихильників Визвольної Боротьби України (ОПВБУ). У своєму виступі під заголовком „Польсько-українська проблематика у світлі нинішньої реальності”, він поділився своїми думками. Пропонував створення товариств у тих містах Америки, в яких були значні скупчення поляків і українців з метою „мобілізації громадської думки серед них”. На зустрічі були присутні Іван Лисяк-Рудницький, Лев Шанковський, Юрій Дивнич³⁴, а також Іван Кедрин³⁵. Грабик констатував, що спроби порозуміння на еміграції протягом останніх одинадцяти років не принесли бажаних результатів, тому що і поляки, і українці помилялися в тому, що політичний стан у Східній Європі тимчасовий. Він при тому додав, що то майбутнє обох держав залежить не від емігрантів, а від співвітчизників на батьківщині. Завданням польських і українських емігрантів є всього

лише переказати „послання та ідеї”, які не можуть бути сформовані в Польщі чи Україні. Відкидав дискусії на тему спільних кордонів, вважаючи, що це не є компетенцією іммігрантів. Намагався заспокоїти слухачів щодо прихильності поляків до „ягелонської ідеї”. Не вважав також, що повинні зректися сучасних східних територій на користь України.

Метою пропонованого Польсько-українського товариства „було б систематичне, організоване і сплановане зусилля до зближення і зв'язків наших суспільств на цій землі. І в цій атмосфері дружби і щирости, виробленої методом взаємного

Справа наліво: Іван Кедрин-Рудницький, Марія Рудницька, Микола Лівницький та невістановлені особи. Вірогідно, Австрія, 1971.

співробітництва, вироблення ідеалу польсько-української спільноти, породженої на еміграції, як згаданий заповіт для наших країн”³⁶. Ще в 1952 році Кедрин так оцінював дії Грабика:

„Місцева польська преса стоїть на низькому рівні, а дійсно добре редагована газета Грабика „Справа Польська” — є газетою Грабика, який при цілій своїй еволюції у напрямі лібералізму залишився Клавдіушом Грабиком, тобто колишнім войовничим ендеком, потім войовничим сенатором, сьогодні безапеляційним прихильником лондонського уряду”³⁷.

Серед українців він був чи не єдиним, хто викликав недовіру, ще з довоєнних часів³⁸. Цитований вже Антін Янівський у 1948 році визнав слухність у тому, що Грабик — один із нечисленних поляків „без шовіністичного підходу” до польсько-українських проблем, але одночасно мав до нього претензії за ідею, що землі на схід від Бугу не належать Польщі³⁹. Самі поляки не мали до Грабика довіри, ще до того

як він виїхав до Польщі і долучився до комуністичної пропаганди⁴⁰.

Повертаючись до зустрічі 7 квітня 1956 року, українцям сподобалося, що відправною точкою Грабика щодо спільних планів визнав тодішню ситуацію Польщі і України, а не спільне минуле обох народів. У нього не було сумнівів щодо довготривалої співпраці, він рішуче відкидав сподівання нової війни в той час. Визволення народів повинно було прийти внаслідок дій поляків і українців на місцях, а не емігрантів. Завдяння українців полягало у поширенні ідеї державности і співробітництва обох країн, а не вдаватися до суперечок на тему кордонів чи форм урядування у майбутніх державах. У подальшій частині зустрічі Лисяк-Рудницький застеріг щодо цілковитого нехтування минулим, конкретніше — зробленими помилками. Він також закинув польським емігрантам, що дивляться на це „очами Сенкевича” і не роблять нічого, аби українці могли стати „визнаним” на Заході народом. Лев Шанковський висловив думку, що націоналізми не є перешкодою польсько-українському порозумінню (сам був націоналістом). Навів приклад домовленостей польського підпілля і УПА від травня 1945 року, шкодуючи при цьому, бо „українська публіцистика писала і пише про ті події – польська ніколи про те не згадує”.

Кедрин говорив, що нема представників середовищ серед обох діаспор, які могли б взяти на себе тягар відповідальності за спільні розмови, які привели б урахування їхніх пропозицій Західним світом. Він був стурбований поглядами польських емігрантів в Америці, які вважали за непотрібне розпочинати розмови про швидке розв’язання справи східних земель на користь Польщі. Щодо українців, то висловлював стурбованість через брак довіри до поляків, як союзників і зневіри в силу українців. До задуму утворення Товариства поставився стримано. Вважав, що в тодішній ситуації можливе створення такої суспільної організації, однак без політичної компетенції, яка б уможливила вирішення територіального питання. У такому випадку утворення такої організації не принесло би жодних бажаних наслідків⁴¹. В 50-х роках у Нью-Йорку Польсько-українське товариство не було утворене. Зі слів Кедрина виходить, що трапилося це з вини самого Грабика:

„Справа повисла в повітрі, коли головний ініціатор з польського боку пірнув з головою в „співіснувальну” концепцію - співпрацю з режимом Гомулки на базі „реалітетів” сучасної Польщі, і в наслідок цього насторожив до себе і польське й українське громадянства”.

Песимізм Кедрина виникав з досвіду, який він отримав у 50-х роках у Нью-Йорку. Він брав участь в дискусіях, організованих Інститутом Юзефа Пілсудського в Америці, назагал схвалюючи зустрічі з представниками польської культури і науки. Однак його дратувало переконання більшості поляків-емігрантів про те, що Польщі належать давні східні воеводства. Подібні ідеї знаходимо в документах лондонського уряду, з якими Кедрин не міг погодитися⁴².

З польської переклав Андрій Боровик

Перекладено за виданням: Mariusz Sawa, *Ukraiński emigrant. Działalność i myśl Iwana Kedryna-Rudnyckiego (1896–1995)*. Instytut Pamięci Narodowej - Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, Oddział w Lublinie, Lublin 2016, стр. 283-290.

Уривок друкується за згодою Директора Люблінського Відділу Інституту Національної Пам’яті др. габ. Даріуша Марепа (Dyrektor Oddziału Instytutu Pamięci Narodowej w Lublinie dr hab. Dariusz Magier).

¹В червні, кількома місяцями раніше, також у Римі відбулася зустріч між представниками 2 Корпусу Армії Андерса і Українською Головною Визвольною Радою (УГВР) (Krzysztof Tarka, *Trudny dialog. Rząd RP na uchodźstwie i Ukraińcy (1945-1990)*, „Zeszyty Historyczne” 2002 z. 139, s. 84).

²Архів Наукового Товариства ім. Шевченка (далі – Архів НТШ-А), Фонд Івана Кедрина-Рудницького, р. 30, Особисті документи (доповнення) 1922-1974, Laissez-passer nr 6732, k. 13, Certificate, k. 14.

³І. Кедрин-Рудницький, *Життя-події-люди*. Спомини і коментарі, Нью Йорк 1976, с. 429-436.

⁴Польський історик писав: «Питання східних кордонів, в світлі поглядів уряду РП на чужині, надалі залишалося відкритим. Було не тільки згідне з польським державним інтересом, але обов’язком перед мільйонами поляків, які після 1939 р., після депортацій в глиб Радянського союзу, після радянських злочинів за “перших” (1939-1941) і “других Советів” (1944-1945), після пересунення польсько-радянського кордону на захід, за дозволом західних союзників Польщі, були брутально вигнані зі своєї малої батьківщини» (T. Wolsza, *Druga Wielka Emigracja depozytariuszem tradycji dwudziestolecia międzywojennego na obczyźnie w latach 1939-1989*, w: *Rzeczpospolita utracona. Następstwa nazizmu i komunizmu na ziemiach polskich*, red. J. Eisler, K. Rokicki, Warszawa 2010, ст. 61, 62).

⁵Одною з цілей була просто «боротьба за утримання західного кордону на лінії Одери і Ниси-Лужицької, з одночасним незадоволенням і потребою перегляду східного кордону, переміщеного з ініціативи Радянського Союзу на захід, всупереч позиції польського уряду, цілої еміграційної спільноти і мешканців країни» (T. Wolsza, *Druga Wielka Emigracja*, с. 66).

⁶Газета „Lwów i Wilno”, Związek Ziem Wschodnich RP, Fundusz Obrony Ziem Wschodnich (T. Wolsza, *Druga Wielka Emigracja*, с. 70).

⁷Rezolucje Związku Ziem Południowo-Wschodnich w sprawie granic RP, Londyn 23 lipca 1947, w: *Wybór dokumentów do dziejów*

polskiego uchodźstwa niepodległościowego 1939-1991, oprac. A. Suchcietz, L. Maik, W. Rojek, Londyn 1997, s. 73, 74.

⁸З'їзд американської Полонії, „Час”, ч. 25, 1948, с. 10.

⁹І. Кедрин-Рудницький, У межах зацікавлення, Нью Йорк 1986, с. 134. Росіяни запропонували для Винниченка посаду заступника голови Ради Народних Комісарів УРСР і керівника відомства Закордонних справ, на що отримали відмову.

¹⁰Л. Ребет, Миколайчик в очах Українців, „Час”, ч. 16, 1946, с. 11.

¹¹P. Machcewicz, Emigracja w polityce międzynarodowej, Warszawa 1999, с. 35.

¹²A. Paczkowski, Druga emigracja Stanisława Mikołajczyka (1947-1966), w: Warszawa nad Tamizą. Z dziejów polskiej emigracji politycznej po drugiej wojnie światowej, red. A. Friszke, Warszawa 1994, s. 105-111.

¹³І. Кедрин-Рудницький, Життя..., с. 375, 376.

Миколайчик напевно мав на думці другу конференцію КАП в червні 1948 року у Філадельфії (W. Piątkowska-Stepaniak, Polska w Nowym Jorku. Idee, spory, nadzieje emigracji politycznej w latach 1940-1990, Opole 2012, с. 67).

¹⁴Були в ній поляки, угорці, румуни, чехи, словаки, албанці, латвійці, литовці, естонці і болгаряни.

Див. W. Piątkowska-Stepaniak, назв. праця, с. 317-320.

¹⁵S. Łukasiewicz, Polacy w europejskim ruchu federalnym po II Wojnie Światowej, Warszawa 2005, с. 11.

¹⁶Більше про цю організацію: W. Piątkowska-Stepaniak, назв. праця, с. 228-243.

¹⁷S. Łukasiewicz, назв. праця, с. 12.

¹⁸Там само, с. 18.

¹⁹Конференція Унії Європейських Федералістів, „Українське Інформаційне Бюро”, ч. від 21 листопада 1950 р., с. 5.

²⁰P. Machcewicz, Emigracja w polityce międzynarodowej, Warszawa 1999, с. 99-103.

²¹Архів НТШ-А, Фонд Івана Кедрина-Рудницького, р. 31, Листування 1946-1974 (доповнення), Лист Степана Витвицького до Івана Кедрина від 6 листопада 1950 року, к. 16.

²²A. Paczkowski, назв. праця, с. 111.

²³Див. K. Tarka, Emigracyjna dyplomacja. Polityka zagraniczna rządu RP na uchodźstwie 1945-1990, Warszawa 2003, s. 80-95.

²⁴List Iwana Łysiaka-Rudnyckiego do Jerzego Giedroycia z 28 października 1953 roku, w: J. Giedroyc, назв. праця, м. 564.

²⁵K. Tarka, Trudny dialog..., с. 91.

²⁶Archiwum Instytutu Józefa Piłsudskiego [дали – AIJP], Archiwum Klaudiusza Hrabuka, Вирізка з преси.

²⁷Memorandum w sprawie projektu utworzenia urzędu ministra Ziem Wschodnich, Londyn, 19 lutego 1954, w: Wybór dokumentów do dziejów polskiego uchodźstwa niepodległościowego 1939-1991, oprac. A. Suchcietz, L. Maik, W. Rojek, Londyn 1997, s. 268-272.

²⁸Akt zjednoczenia podpisany przez polskie niepodległościowe stronnictwa i ugrupowania polityczne, 14 marca 1954, w: Wybór dokumentów..., с. 289.

²⁹Zasadnicze tezy polityki zagranicznej rządu RP, Londyn, 18 kwietnia 1959, w: Wybór..., с. 434, 435.

³⁰P. Machcewicz, назв. праця, с. 160.

³¹List Iwana Łysiaka-Rudnyckiego do Jerzego Giedroycia z 19 lutego 1952 roku, w: J. Giedroyc, Emigracja ukraińska. Listy 1950-1982, oprac. B. Berdychowska, O. Hnatiuk, Warszawa 2004, s. 549. Польсько-українське Товариство виникло також близько 1967 року в Лондоні (1965: J. Majka, G. Ostasz, Pułkownik Kazimierz Iranek-Osmecki. Emisariusz, szychociemny, oficer Komendy Głównej AK, Rzeszów 2007, s. 111; з польської сторони були присутні між іншими Казімеж Іранек-Осмецькі, Казімеж Трембіцькі і Станіслав Папроцькі, а з української Константин Зеленко, а в 80-х роках в Німеччині (A. A. Zięba, Україńcy i Karpaccy Rusini, w: Polska diaspora, red. A. Walaszek, Kraków 2001, s. 458, 459). В половині 1977 року в Німеччині утворилося польсько-українське товариство. Створили його з польської сторони Вінценти Бронівуй-Орлінські (уряд), Стефан Козловські, Здіслав Колодзейські, Зигмунт Єнджеєвські, Єжи Іранек-Осмецькі, Станіслав Мікіцьок, Мар'ян Літвіняк і Е. Петрашевські, а з української Теофіл Леонти, Антін Мельник, Мирослав Стиранка, Григорій Комаринський, Іван Марчук, Р. Добрицький і Теодор Гринів (Повстання польсько-українського товариства в Німеччині „Бюлетень українського інформаційного бюро”, ч. 4, 1977, с. 2).

³²K. Grünberg, B. Sprengel, Trudne sąsiedztwo. Stosunki polsko-ukraińskie w X-XX wieku, Warszawa 2005, с. 476.

³³List Iwana Łysiaka-Rudnyckiego do Jerzego Giedroycia z 9 kwietnia 1956 roku, w: J. Giedroyc, назв. праця, с. 568.

³⁴Юрій Дивнич (1905-1987) – справ. ім'я Юрій Лаврінченко, літературознавець, публіцист, освіту здобував в Умані і Харкові, в'язень радянських таборів, з 1944 року жив в Австрії, потім в США.

³⁵K. Грабик пропонує створити в США „Польсько-Українське Товариство”, „Свобода”, ч. 67, 1956, с. 1.

³⁶K. Hrabuk, Problem polsko-ukraiński w świetle dzisiejszej rzeczywistości, „Ogniwo”, 21 kwietnia 1956, с. 1, 13.

³⁷List Iwana Kedryna-Rudnyckiego do Jerzego Giedroycia z 4 czerwca 1952 roku, w: J. Giedroyc, Emigracja ukraińska..., с. 795.

³⁸Достатньо згадати статтю під назвою «Чи з п. Грабиком можлива дискусія?», в якій написано «Він виявляється тут ще раз україножером і доктринером, який може свою доктрину використовувати для одурманювання політично примітивних читачів ендецької преси, „але не може претендувати на розв'язування національно-державних проблем, найскладніших і найважчих, які існують у ХХ. Столітті». „Чи з п. Грабиком можлива дискусія?” „Діло”, ч. 165, 25 червня 1935 року, с. 5).

³⁹A. Янівський, Новий лад чи змодернізований імперіалізм?, в: До питання українсько-польських взаємин, 1948, с. 16-18.

⁴⁰W. Piątkowska-Stepaniak, назв. праця с. 12, 297, 298.

⁴¹„Польсько-українська проблематика у світлі сьгоднішньої дійсності”, „Свобода”, ч. 72, 1956, с. 3.

⁴²Архів НТШ-А, Фонд Івана Кедрина-Рудницького, р. 14, Статті та доповіді Івана Кедрина-Рудницького, Про цю книжку, к. 11-13; AIJP, Rząd polski na emigracji, Komunikaty Polskiej Agencji Telegraficznej, Stanowisko rządu RP o konieczności przywrócenia Polsce niepodległości z dnia 19 marca 1959 roku.

Мариус Сава – випускник Люблінського Католицького Університету Івана Павла II, доктор історії, працівник Люблінського Відділу Інституту Національної Пам'яті (Польща), займається впорядкуванням православних цвинтарів Холмщини, дослідженням історії Холмщини ХІХ-ХХ ст., польсько-українськими стосунками, української політичної еміграції на Заході після Другої світової війни. Тепер працює над перекладом “Хроніки сотні УПА ‘Вовки’”.

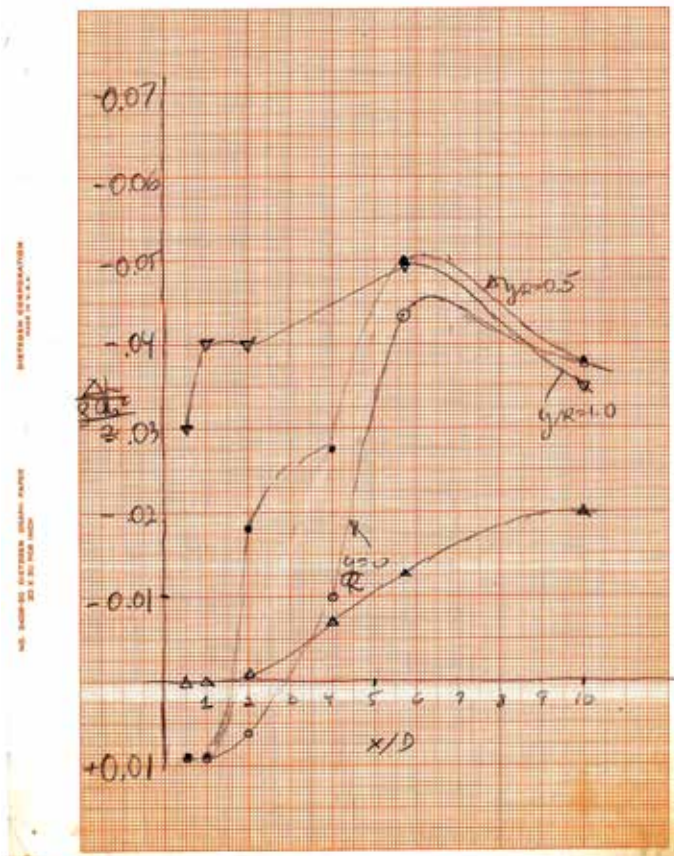
Новини з Архіву НТШ-А

Готує Остап Кінь

Протягом червня-грудня 2016 року до Архіву Наукового Товариства ім. Шевченка надійшли такі колекції: *Фонд Українських радянських політичних в'язнів* (колекцію зберігав Юрій Маївський, передав Петро Содоль); *Фонд Петра Грицака* (передав Михайло Грицак); *Фонд Любомира Кузьми* (передала Мирослава Мирошниченко); *Фонд Віри Черанівської* (передала Наталя Погребінська); *Фонд Леоніда Соневицького* (передала Наталя Соневицька); *Фонд Американської асоціації українських студій* (передав Віталій Чернецький); *Фонд Олекси Дмитренка* (передала Галина Руденко), *Фонд Ярослава Пеленського* (передав Ярослав Пеленський), *Фонд Миколи Галева* (передав Микола Галів). Тарас Гунчак доповнив свій фонд, а Наталя Соневицька передала матеріали до Фонду Ді-Пі табору Байройт.

ФОНД ПЕТРА ГРИЦАКА

Петро Грицак (1923-2013) – інженер-механік, педагог, громадський діяч. Захистив докторат з інженерії 1960 року в Міннесотському університеті. Працював у американських корпораціях. Викладав у Ньюаркському інженерному коледжі. Публікувався у наукових виданнях на тему механічної інженерії. Член НТШ-А та УВАН. У архіві зберігається листування, наукові праці, дослідження, матеріали про життя української спільноти у США та в Перемишлі.

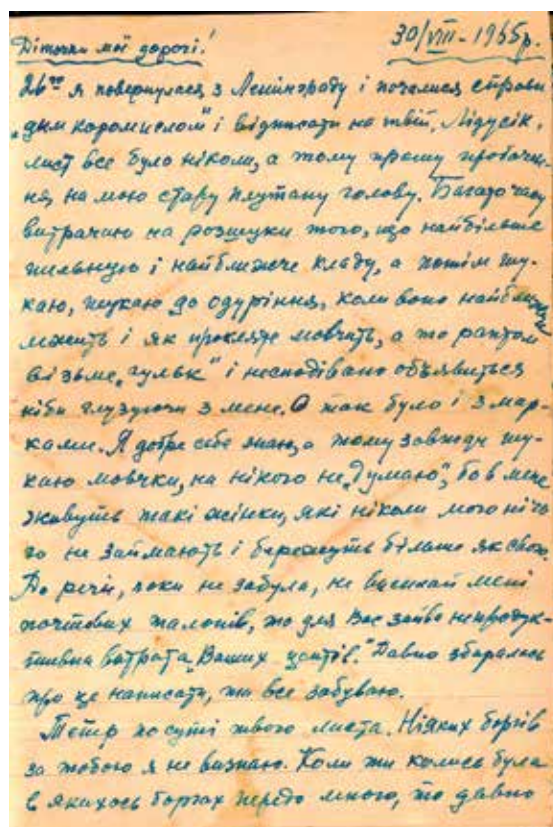

Фрагмент наукової роботи Петра Грицака, перша половина 1980-х років.

ФОНД ВІРИ ЧЕРАНІВСЬКОЇ

Віра Черанівська (?1892-1978) навчалася у Київському університеті на філософсько-педагогічному та філологічному факультетах. Перебувала у сибірському засланні, а потім прожила двадцять три роки у домі для інвалідів у місті Караганді (Казахстан).

У фонді зберігаються листи В. Черанівської, надіслані до своєї доньки Лідії Візерканюк та внучки Наталі Погребінської.

Фрагмент листа Віри Черанівської до Лідії Візерканюк, відправлений з Караганди, 1965 р.

ФОНД ЛЕОНІДА СОНЕВИЦЬКОГО

Фото засідання управи УВАН у Нью-Йорку, 1958 рік.

Ліворуч за столом сидять Дам'ян Горняткевич, Лев Чикаленко, Іван Замша.

Праворуч: Степан Витвицький, Леонід Соневицький, Михайло Ветухов і невстановлена особа.

Леонід Соневицький (1922-1966) – історик, бібліотекар. 1960-1961 викладав історію в Університеті Сетон Гол. 1963-1966 – бібліотекар Бруклінського Коледжу. Секретар Історичної комісії НТШ-А в Європі (1948-1949), секретар і заступник голови Історичної комісії в УВАН, секретар Управи УВАН. Дійсний член УВАН та член НТШ-А. У фонді зберіглися праці й дослідження, листування, фотографії та особисті документи Леоніда Соневицького.

ФОНД ЯРОСЛАВА ПЕЛЕНСЬКОГО

Ярослав Пеленський (1929) – історик, громадський діяч. Викладав у Кінгс-колледжі, Американському університеті (Вашінгтон) та в Університеті Айови. Автор багатьох праць. Дійсний член НТШ-А. Фонд складається з листування, праць, видавничих проєктів, особистих документів, фотографій Ярослава Пеленського.

*Ярослав Пеленський,
Богдан Рубчак і Христина Пеленська.
Київ, 1990 рік.*

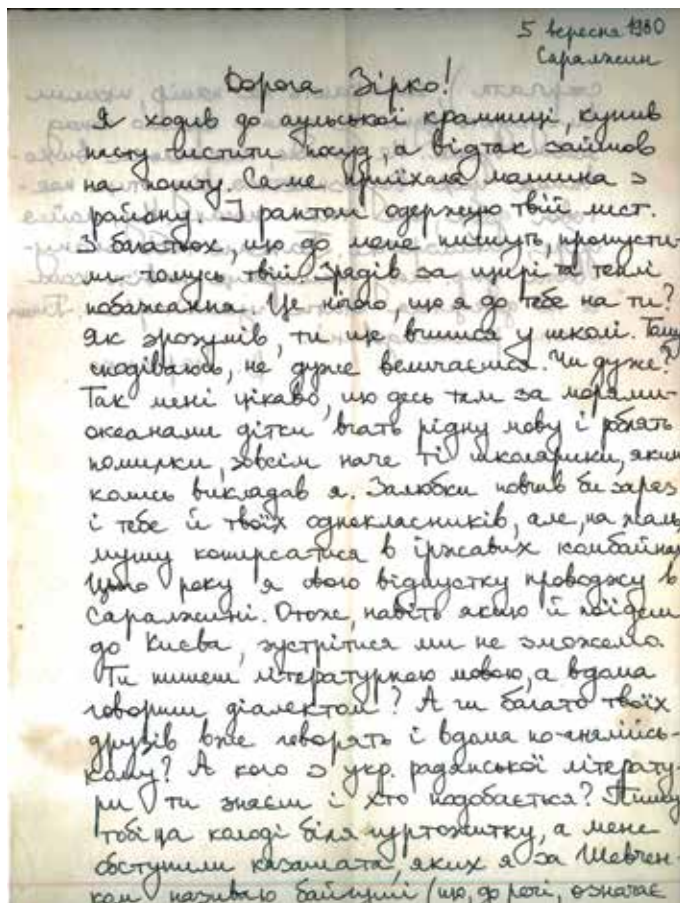

ФОНД МИКОЛИ ГАЛЕВА

Микола Галів (1924) – журналіст, громадський діяч. 1983-2000 – директор канцелярії НТШ-А (Нью-Йорк). Дійсний член НТШ. 1977-2001 – редактор місячника «Патріархат». Активний діяч патріархального руху, середовища УГВР. В фонді зберігаються листування та публікації Миколи Галева, а також матеріали, які стосуються діяльності різних українських організацій у Сполучених Штатах.

*Фрагмент листа
дисидента Валерія Марченка до Зірки Галів, 1980 р.*

*Дійсними членами НТШ
обрано*

Політолога
Маргаріту Бальмаседу

Юриста
Богдана Витвицького

Соціолога
Олександрю Грицак

Політолога
Надію Дюк

Біолога
Марію Мотиль

Лікаря
Ігоря Теслюка

*Членами-кореспондентами НТШ
обрано*

Фармацевта
Тетяну Корчак

Теолога
Марка Морозовича

Економіста
Лідію Ничик

Біолога
Олю Яричківську

Have You Contributed to History?

In this Jubilee year we are honoring the 200th anniversary of the birth of our patron, Taras Shevchenko, the Ukrainian poet, artist, patriot and visionary. Have you made your historical gift to the Shevchenko Scientific Society, Inc. to honor this event? If not, we encourage you to leave your mark on history by making a gift to the Society today.

The Shevchenko Scientific Society, Inc. depends on gifts and grants from members and other individuals, foundations, and organizations to support its scholarly projects, publications, and scholarship programs. A gift to the society is an investment in its work and its future.

Gifts of Cash and Securities

Outright gifts of cash and securities are a welcome and essential source of support for the Society. Gifts provide unrestricted funding for the Society's program and other core activities. Contributions may also be designated for the endowment, to honor or memorialize an individual, to commemorate a special occasion, or to help fund specific Society initiatives.

A gift of cash is the simplest and most direct way to contribute. An alternative to a gift of cash is a gift of appreciated securities that you have owned for more than one year. You, the donor, by making this kind of gift, avoid capital gains taxation, and thereby realize a significant tax benefit.

Bequests and Planned Giving

There are many ways to include the Shevchenko Scientific Society, Inc. in your financial and estate planning. Bequests from members and other individuals helped to create and build the Society's endowment. Today, bequests continue to provide a foundation of support for projects, publications, and programs that are addressing challenges facing our society.

A bequest requires no current outlay of funds, and allows you to make a gift after you have taken care of your loved ones. Bequests qualify for estate tax charitable deductions. You may arrange for the Society to receive a specific dollar amount, or specified assets, such as securities, real estate, or tangible personal property.

Other planned giving opportunities include charitable trusts and gifts made through retirement and life insurance plans. By designating the Shevchenko Scientific Society, Inc. as the recipient of all or a portion of your retirement assets, you may reduce the taxes on those assets. You may also make the Shevchenko Scientific Society, Inc. the beneficiary of your life insurance policy. If you transfer ownership to the Society, then an income tax charitable deduction will be generated and future premiums paid by you will also qualify for charitable deductions.

Recent Major Gifts were received from:

*Dr. Maria Fischer Slysh and
Dr. Rudolph Fisher Memorial Fund
Dr. Ivan Fizer Scholarship Fund
Estate of Nestor Kobut
Estate of Sophie Kudryk
Decyk Family Trust*

Consult your financial planner, estate attorney or accountant to plan the details of your gift. Whatever your gift, you will be ensuring that the Society's activities continue to support the scholarly work of Ukrainians in Ukraine and the Diaspora.

*For information on making a gift, please contact
Natalia Honcharenko, Treasurer
or Vasyl Lopukh, Administrative Director
at (212) 254-5130 or info@shevchenko.org.*

НОВІ ЧЛЕНИ НТШ-А

Михайло Павло Грицак (Michael Paul Hrycak)

Адвокат, полковник армії США. Навчався у правничій школі George Washington University. Нагороджений одинадцятьма військовими відзнаками. Отримав право юридичної діяльності у штатах Нью-Джерзі, Нью-Йорк, Коннектикут та кількох військових окружних судах.

Соломія Сорока (Solomia Soroka)

Професор музики в Гошен коледж (Goshen College, IN). Здобула докторат з музики в Київській консерваторії (1998) і докторат в Істменській музичній школі (Estman School of Music) у Рочестері, штат Нью-Йорк (2002). Викладає теорію музики, історію музики та методику струнних інструментів. Здобула перше місце на Міжнародному фестивалі «Золота осінь» (1993), фестивалі ім. Прокоф'єва (1993) і третє місце на фестивалі ім. Лисенка (1992).

Музичні твори Соломія Сорока записує, співпрацюючи з музичними фірмами Naxos (1996, 2006, 2007); Toccata Records, London (2010, 2012, 2013, 2015). Виступала з концертами в Італії, Німеччині, Австралії, Новій Зеландії, Фінляндії, Тайвані, Китаї, Канаді, США, Ізраїлі, Чехії, Південній Кореї.

Про творчі здобутки Соломії Сороки писали The Washington Post, Gramophone, American Record Guide, Fanfare Magazine, Music Web International, Classic FM Magazine, Classics Today, Fanfare Magazine, Venice Gondolier, Daily Freeman, The Press.

НОВИНИ З ОСЕРЕДКІВ

Вашінгтон

17 листопада 2016 у Посольстві України у Вашингтоні відбулася конференція, яку зорганізував Вашингтонський Осередок НТШ-А спільно з Науково-освітнім консорціумом Голодомору КІУС та УККА. Учасниками конференції були: Оксана Шуляр, керівник політичного відділу Посольства; Франк Сисин, директор Центру ім. Петра Яцика (КІУС), Богдан Клід, директор центру дослідження Голодомору (НРЕС); Людмила Гриневич, директор Науково-дослідного і освітнього центру Голодомору в Києві; Богдана Урбанович, голова Осередку НТШ-А у Вашингтоні.

Оксана Шуляр, Богдана Урбанович, Франк Сисин, Лариса Курилас, Людмила Гриневич, Марта Базюк, Богдан Клід

Дітройт

23 жовтня 2016 року відбулися Загальні Збори членів Дітройтського Осередку НТШ-А. Заслухавши звітну доповідь голови Осередку Олени Данилюк та звіти членів Управи, відбулося обговорення звітів та дискусія. Учасники зборів обрали нову Управу та членів Контрольної Комісії:

Члени Управи:

Д-р Роман Гриців - *голова*,
 Д-р Олена Данилюк - *заступник*
 Д-р Зенон Чорній - *скарбник*
 Проф. Соломія Сорока - *секретар*
 Ніна Василькевич - *вільний член*

Контрольна Комісія:

Д-р Олександр Серафін
 Д-р Андрій Джуль
 Д-р Нестор Рихтицький

НТШ у Словаччині

У 2016 році головою НТШ у Словаччині обрано професора мистецтвознавства Владіслава Гресліка. В. Греслік за фахом історик мистецтва, закінчив Московський державний університет ім. М. Ломоносова (1978). Дисертацію з історії мистецтва захистив у Львівській академії мистецтв (1996). Наукові зацікавлення В. Гресліка зосереджено в ділянці історії образотворчого мистецтва ХХ ст. східної Словаччини. Організатор першої виставки Дезідера Мілліго (Dezidera Millyho) (1998). Куратор виставок: Івана Кулеца (Ivana Kuleca), Ореста Дубая (Oresta Dubaya), Вацлава Вакуловича (Vaclava Vaculovica) та інших. Перший президент Товариства Андрія Варголи.

Під час 28-го Світового Наукового Конгресу Чехів і Словаків (SVU) у Братиславі. 1-4 вересня 2016

Д-р Анна Процик доповідає на тему “Émigrés in Interwar Czechoslovakia: The Case of Ukrainian Refugees”.

Анна Процик і Аліна Моравкова.
 Братислава, 2016

НАШІ ВТРАТИ

†
 Родіон Палажій

Вітаємо

Ольгу Яричківську

зі здобуттям вченого ступеня
Доктора філософії (PhD)
та обранням

Членом-кореспондентом НТШ

Тема дисертації:

“Регуляція біологічних функцій ДНК метилтрансферази-1”.

Метиляція ДНК - це епігенетичний процес, який регулює експресію генів незалежно від генетичного коду та є необхідним для нормального розвитку і життєдіяльності клітин людського організму. У дисертації детально характеризується функція кількох доменів ензиму ДНК метилтрансферази-1, який необхідний для підтримки правильної метиляції ДНК. Головне відкриття дисертації описує досі невідому функцію ензиму у встановленні особливих генів, які експресуються тільки з хромосом успадкованих від матері.

ВЕЛИКЕ ПОВЕРНЕННЯ НЬЮ-ЙОРКСЬКОЇ ГРУПИ

